
ARBETARMAKT

OBEROENDE RÅDSSOCIALISTISK TIDNING

NR 6—7/72 ÅRG. 1 PRIS 1:—

**ARBETARFRONT MOT KAPITALET
KAMPEN I URSHULT • MITAB, TRANÅS
KVINNOKAMP • INDOKINA
ÖKAD UTSUGNING - HÖGRE HYROR**

ARBETARFRONT MOT KAPITALET OFFENSIV

Det står idag klarare än någonsin, sedan den s k strejkvågen började 1969-70, att arbetarklassen nu tagit upp den självständiga kampen för arbetarmakten. Detta är inte bara arbetarna själva och den revolutionära vänsterns medvetna om, utan det står också klart för arbetsköparna, för sosseparar och för fackbyråkrater. Detta innebär att kampen nu kommer att mötas av en allt hårdare repression från arbetsköparnas sida, en repression som redan exemplifierats med all önskvärd tydlighet.

Det naturliga bokslut som vi kan göra över 1972 innehåller en lång lista över den direkta, öppna kampen mot kapitalet och mot dess statsapparat: strejker och maskningsaktioner. De senaste exemplen är strejken på Stridsberg & Biörks verkstäder i Trollhättan, strejken på Arendal i Göteborg, strejken på Mitab i Tranås, strejken på AB Trådprodukter i Urshult, 800 värnpliktigas sjukskrivningsaktion på I 3 i Örebro. Läger vi därtill en hårdnande kamp mot kapitalets hyreshöjningar EEC-motståndet osv får vi en bild av ett samhälle med hårdnande klassmotsättningar och direkt kamp mot kapitalets godtycke. Men bokslutet fylls också av en allt starkare repression, en repression som främst drabbar arbetarklassen, men även den organiserade vänstern står inför ett hårdnande klimat.

Kapitalet har nu börjat en stor offensiv med en taktik, som i korthet består av massavskedanden och politisk åsiktsregistrering. Arbetarna på Stridsberg & Biörk hotades med sparken, men vann kampen. Arbetarna i Urshult fick sparken utan några som helst krusiduller. På Arendal svartlistades arbetare. Och dessa exempel är inte några isolerade fenomen utan ett led i kapitalets offensiv som vi kommer att få se mer av. Läger vi därtill den, illa dolda, fascistiska presskampanjen mot vänstern i allmänhet, för "lag och ordning", för ökade polisresurser, för åsiktsregistrering osv så får vi en bild av en borgarklass som nu, i kapitalets kris, känner marken svikta under sig.

Den organisation som hårdast reser parollen om arbetarnas självständiga kamp är Arbetarsolidaritet. Följaktligen är Arbetarsolidaritet också en av de organisationer som det hetsas mest mot i borgarpressen. Detta är helt naturligt, eftersom det är just arbetarklassens självständiga kamp som utgör det verkliga hotet mot kapitalets makt. Borgarna ljuger medvetet om Stridsfonden och om Arbetarsolidaritet, man hetsar mot malmfältsarbetaren Harry Isaksson, allt i syfte att skrämja arbetarna till "lugn och ordning", till att åter ställa sig under fackbyråkratins ledning.

Därför är det nödvändigt att försvara Arbetarsolidaritet mot borgarpressens lögnkampanj, t. ex. genom att sprida den "vitbok" om lögnkampanjen som Arbetarsolidaritet snart kommer att ge ut. Dessutom är det viktigt att man sprider kännedom om Arbetarsolidaritet och hjälper till med att bygga upp kontaktnät och solidaritetsgrupper åt dem runt landet.

Vi vill bestämt avvisa alla försök att göra Arbetarsolidaritet till en lekstuga för olika vänstergrupper, vissa förslag åt det hållet har förekommit, t.ex. att bygga upp Arbetarsolidaritet efter en aktionsenhetsprincip, dvs att olika vänstergrupper skulle ingå som organisationer, och på detta sätt kunna manipulera Arbetarsolidaritet. Vi anser att arbetet med och i Arbetarsolidaritet måste utgå från en enhetsfrontsprincip, dvs att de som vill delta i arbetet gör det som individer.

ENHET MOT KAPITALET OFFENSIV!

SOLIDARITET MED AVSKEDADE ARBETARE!

AVVISA LÖGNKAMPANJEN MOT ARBETARSOLIDARITET!

STÖD OCH STARK ARBETARSOLIDARITET!

STÖD STRIDSFONDEN PG 65 360 !

BYGG STREJK- OCH ARBETARKOMMITTEER

Som en nödvändig förutsättning för att förverkliga den proletära demokratin genom en socialistisk revolution ser vi föregripandet av densamma redan idag.

I bildandet av Strejkkommittéer, och dess kvalitativa högre stadiet i arbetarkommittéer, ser vi detta föregripande. Som uttryck för klassens egna organ måste dessa omsätta de erfarenheter som den proletära kampen tillkämpat sig; för strejkkommittéen, vald av ett stormöte och när som helst avsättbar, gäller att på stormöten samla samtliga arbetare på fabriken till diskussioner och beslut som fattas i strejkkommittéens namn. För arbetarkommittéen gäller, att tillämpa samma proletära demokratiska principer med den skillnaden att arbetarkommittéen koncentrerar sig på att samla de mest militanta och medvetna arbetarna i en kommitté, vars främsta uppgift är att utveckla kampen och medvetenheten för fabriken arbetare i stort.

Viktigt att påpeka i detta sammanhang är nödvändigheten av att vara sig strejkkommittéen eller arbetarkommittéen får stå skild från arbetarna. Stormötet måste vara den instans i vilken beslut som gäller hela arbetsplatsen fattas. Basen måste alltid vara den beslutande instansen.

KLASSENS OINSKRÄNKTA MAKTUTÖVANDE

Har väl denna organisering genomförts grundligt och landsomfattande blir det direkta maktövertagandet genom ockupationer och massstrejker något av kampens manifestation. Nu ställs bildandet av revolutionära arbetarråd på dagordningen. Under rådets organisering genomför valda arbetarrepresentanter undersökningar och utarbetar förslag för den alternativa och nya produktionsinriktning och utförande.

I byggandet av revolutionära arbetarråd kommer de sista resterna av varje från proleteriatet avskild makt att utplånas; ingen kommer längre få ha till yrke att representera andra (som dagens fackbyråkrater), arbetarnas delegater är direktvalda och när som helst avsättbara, upphävandet av skillnaden mellan handens och hjärnans arbete (arbetsdelningen) påbörjas genom ständig och lämplig cirkulation av funktionärer och arbetardelegater, arbetarråden samordnas med vidast möjliga demokrati i en federation - arbetarrådets federation, planerna för ekonomisk planering grundar sig på reella behov och underställes federationens granskning och representerar kollektivt fattade beslut (vilka alla måste underordna sig), ingen kommer längre kunna leva på någon annans arbete - arbetsplikt kommer gälla (enligt principen "ingen mättar sin mun utan arbete"), samt alienationens förlamande grepp över arbetet bekämpas genom arbetarnas direkta deltagande, insyn och medverkan i de beslut som berör honom/henne.

ALL MAKT ÅT ARBETARRÅDEN

I arbetarrådet har arbetarklassen funnit sin sista och enda utpost att förverkliga socialismen och arbetarmakten. Arbetarrådet kan inte tilldelas "så och så mycket makt", själva rådssystemet utesluter varje annan maktinstans ovan eller vid sidan av rådet. Antingen är rådet allt - eller inget! Arbetarrådet erkänner endast en princip: ARBETARMAKT GENOM ARBETARRÅD - ALL MAKT ÅT ARBETARRÅDEN!

I detta perspektiv på kampen för arbetarmakt bleknar varje reformistisk och systembevarande eller stalinistisk och från proleteriatet avskild maktinstans. Med rådets seger dör allt hopp om reformismens och stalinismens "lösningar" och "absoluta sanningar" om proletariats frigörelse. Med rådets seger ställs historien och framtiden till arbetarklassens förfogande.

KAMPEN FÖR ARBETARMAKT

När gruvarbetarna vid malmfälten genomförde sin strejk 1969-70 markerade detta något av en inledning till en ny era för den svenska arbetarklassen - insikten om nödvändigheten av arbetarklassens självständiga organisering vid sidan av fackföreningarna och varje byråkratiskt deformerad organisation var väckt.

Sedan vintern 69-70 har den svenska arbetarklassen ställt inför allt fler tillfällen av direkt kamp mot arbetsköparväldet.

Till stuvarestrejken i Adalen - januari 70, taktäckarstrejken - september 70, elektrikerstrejken - januari 71, skogsarbetarstrejken - februari 71, och verkstadsstrejken i Gävle - september 71, kan vi nu också lägga strejkerna vid Stridsberg & Biörk i Trollhättan, Mitab i Tranås, Munksjöns byggarbetsplats i Olshammar samt - nu senast - strejken vid AB Trådprodukter i Urshult.

Tiden från vintern 69 till vintern 72 har emellertid också inneburit en rad mindre militanta och mindre uppmärksammas aktioner från arbetarnas sida. Nu senast gick hela arbetsstyrkan vid ett större Borås-företag ut i en "vild" entimmar-strejk för att understrika sitt missnöje med fackets och företagsledningens förhållning av löneförhandlingarna.

Tillhoppa har denna självständiga arbetarkamp berikat den svenska arbetarklassen med många värdefulla lärdomar och erfarenheter.

INGET ANSVAR FÖR KAPITALISTERNAS PROFIT

Ett påfallande och genomgående drag i den självständiga arbetarkampen sedan 69 har varit den konsekvens med vilken arbetarna vägrat ta ansvar för produktionen och kapitalisternas profit. Mitarbetarna uttryckte detta mycket enkelt: "Ledningen pratar hela tiden om att vi ska ha tålmod. Ha. Tålmod. Hur ska vi kunna ha tålmod när företagsledningen konsekvent driver upp arbets-

takten och inte besvarar våra krav på ersättning för detta." Det begränsade perspektivet på kampen till trots, rymmer detta synsett från arbetarna ett veto mot arbetsköparväldet - ett arbetarveto mot kapitalisternas "självklara rätt" att äga och förvalta fabriker, att fördela det producerade mervärdet samt besluta om produktionens inriktning. Med andra ord - ett ifrågasättande av kapitalismens själva existens.

På de flesta arbetsplatser som gått ut i direkt kamp mot utsugningen och förtrycket har medvetenheten om denna utmaning emellertid inte existerat. Här har aktionerna i första hand tagit sig uttrycket som en mer eller mindre kraftig protest mot det kapitalistiska systemets resultat, inte mot kapitalismen som ett ekonomiskt system.

FÖR EN SJÄLVSTÄNDIG ORGANISERING

Att steget från denna medvetenhet till en högre, en som ställer avancerade krav om inflytande och kontroll över företaget, inte varit svårt att ta för många militanta arbetargrupper visar t ex gruvarbetarna vid malmfälten när man i strejkkommittéen för diskussioner om alternativa och nya produktionsformer.

Den självständiga organiseringen har med andra ord möjliggjort utarbetandet av en revolutionär strategi för ett maktövertagande.

Den självständiga arbetarkampen har visat sig kunna bli samhällelig genom att betydelsefulla mellanskikt av tjänstemän och administratörer har kunnat dras med i densamma. Den har också kunnat skapa enhet och starka klassens tilltro till sina egna organ och sin självständiga organisering. Särskilt påfallande har detta varit för arbetarkampen ute i västeuropa, men tendensen pekar på att detta inom en kort framtid också kommer att bli aktuellt för Sverige.

Vid beställning av äldre nummer eller annat material insättes prissumman på postgiro 61 55 64 - 2. Använd bifogat inbetalningskort - ange noga på talongen vad betalningen avser.

Redaktionen svarar inte nödvändigtvis för signerat material.

Detta nummer presslagt den 16 december 1972.

Förenade Tryckerier AB, Göteborg 1972.

OMBUD OCH FÖRSÄLJARE:

Stockholm:

Nisse Carlén, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49, tel: 08/ 31 53 97.

Göteborg:

Ingemar Sjö, Carl Grimbergsgatan 33 2 tr ö.g. 413 13 GÖTEBORG, tel 031/ 13 47 46

Bertil Karlsson, Volrat Thamsgatan 24-412, 412 78 GÖTEBORG, tel: 031/ 16 36 57

Oxelösund:

Tommy Spanier, Frejgatan 8, 613 00 OXELÖSUND, tel: 0155/ 364 02

ARBETARMAKT

ARBETARMAKT - nr 6-7/72

Ansvarig utgivare: Björn Haknert

I redaktionen för detta nummer: Matts Nilsson, Ulf Broberg, John Tidblom, Ingvar Ahman-Eklund, Håkan Forshult och Håkan Olsson.

Redaktionen adress: ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING

PRENUMERATION för 12 nummer/år:

"vanlig" prenumeration 20:-
stödprenumeration 30:-
garantiprenumeration 50:-

Tidningens postgiro: 61 55 64 - 2
(Jönköpings Fria Press/ARBETARMAKT)

För insända manuskript och illustrationer ansvaras ej.

Kristianstad:
Jolle Rommel, Östra Boulevarden 30 ö.g.
291 00 KRISTIANSTAD, tel: 044/ 11 61 08

Uppsala:
Ulf Lundström, Sernandersväg 4-519, 752 61
UPPSALA, tel: 018/ 46 15 79

Jönköping:
John Tidblom, Klustergatan 79, 552 63 JÖNKÖPING, tel: 036/ 12 20 46

Smedjebacken:
Anders Nordström, Solhemsvägen 11, 777 00
SMEDJEBACKEN, tel: 0240/ 753 31

Härnösand:
Catarina Julin, Hellzengatan 27, 871 00
HÄRNÖSAND

Malmo:
MUSK, Fack, 200 42 MALMÖ 7

Vid intresse av att delta i försäljnings- och agitationsarbete - kontakta lämpligen någon av ovanstående adresser.

STÖD ARBETARSOLIDARITET, PG. 28 76 82-9

Den 26 november i år höll Arbetarsolidaritet ett möte på ABF i Stockholm. I mötepanelen ingick, Harry Isaksson gruvarbetare från Malmberget, Åkerberg från elektrikerens strejkkommitté i Stockholm, Leif Karlsson från Stridsberg & Biörck i Trollhättan och Stjepan Udovic från organisationskommittéen i Uppsala.

Vid mötet som behandlade arbetarkampen i Sverige, antogs ett flertal resolutioner, varav några publiceras i detta nummer. Där hölls också en rad mycket givande anföranden. Mötet var mycket informativt och mötesdeltagarna blev insatta i den aktuella situationen i Sverige. Flera belysande avslöjanden om kapitalets och fackbyråkraternas repressiva metoder gjordes.

I ett mycket uppskattat anförande presenterade Harry Isaksson Arbetarsolidaritets metoder och målsättning. Vi publicerar här några mycket intressanta avsnitt ur detta stundtals mycket bejublade tal.

Harry Isaksson:

Många av er kanske, upplever arbetarsolidaritet precis som killarna i Urshult upplevde Arbetarsolidaritet, och tror att vi är en konkurrerande vänsterorganisation. Det är inte alls tanken bakom det här. Tanken bakom Arbetarsolidaritet är att det är *vi* som är ute på arbetsplatserna varenda dag, och har varit med i såna här konflikter, har kommit underfund med hur låg den politiska nivån är på folk i det här landet. Den är låg därför att vi har haft en borgerlig regering hela tiden. Dom här sossarna är lika "goda" som vilken borgerlig regering som helst. Vi har inte haft en arbetarregering i det här landet på 40 år. Det har gjort att man har trappat ner den politiska medvetenheten här. När jag kommer i polemik med sossarna säger jag, "vafan gnäller ni för, att folk hoppar till centerpartiet, ni har ju uppfosttrat centerpartister i 40 år". (applåder)

Vi vet att medvetenheten är låg, men vi vet att sådana här aktioner är bästa sättet att höja den hos arbetarklassen. Vi har sett vad som har hänt. Vad som har hänt med oss själva, alltså sedan det började bli verkligen snurr i huvudet på oss, när vi råkad i en konfliktsituation. Då var tanken att nu vill vi ta till vara på dom erfarenheter man får i konflikterna, analysera fram dem och stå till tjänst med dom åt arbetarna på olika ställen. Vi tänker inte leda eller styra eller göra nånting sådant. Däremot tänker vi ta kontakt med arbetarna och hjälpa dom, dels med en del praktiska saker, dels med de erfarenheter som alla *språkar* om och analyserar fram, men som vi har analy-

serat fram. Vi är praktiska i det här sällskapet, och vi ska stå till tjänst med att tala om; så här har vi gjort, och den och den effekten hade det, men det är ni som för kampen. Det är *ni* som beslutar. Därför är det ni som ska föra kampen.....

Alla ni på vänstersidan har språkat om att gå ut på arbetsplatserna. Vi går ut på arbetsplatserna *inifrån* arbetsplatserna. Vi är där varje dag. Vi vet vem vi ska snacka med. Vi vet vad vi ska säga. Vi vet hur politiskt medvetna dom är. Det är därför vi kommer att ha effekt. Det enda vi vill göra, det är att knyta ihop arbetarna sinsemellan, som vi gör nu. När jag kom ner till Trollhättan, hade jag aldrig sett Leif förut. Men meddesamma begrep vi varandra, utan att debattera varandras politiska åsikter. Jag frågade inte Leif vilken plattform han stod på. (skratt och applåder).....

Vi har ju varit med om när det kommer ut en på en arbetsplats, när vi gått ut i konflikt. Konflikten i malmfälten t ex där kom dom och sa: "kom och följ oss, så ska vi visa hur det här ska gå till". Det var så huvudlöst! När vi hade gjort uppror mot allting som fanns, och bränt alla skepp som fanns, och tagit hand om kampen själva, då kom det bl a ut ett flygblad till oss som sa: "Nu är det dags att sätta igång med den stora revolutionen", och "Det här begriper ni inte, men följ oss." Med andra ord byt ut dom handbojor ni har slitit utav er, så ska ni få ett par mycket snygga utav oss. (skratt) Det är det där som är så kännetecknande för r-grupperingarnas sätt att agera.

I och för sig, i deras politik kan jag se många bra saker och många dåliga saker, men i deras praktik ser jag bara dåliga saker. Dom har precis den här arbetsköparpraktiken. "Ni begriper inte det här, hör efter vad vi säger nu, så ska vi lära er begripa det här." Dom hoppar över den här medvetenhetsprocessen, som vi nu håller på att försöka inom arbetarklassen. Sen får ni komma och bygga alla plattformar ni har. Då ska vi arbetare tåmefan välja ut plattformen, och vi kommer att vara jävligt kritiska vid det laget. För i och med att vi blir medvetna, så kommer vi att bli *ännu* hårdare mot att låta oss ledas. Det här är en frigörelseprocess och när den är klar så kommer det att bli hårda bud. Vi håller inte på med att bygga något parti.....

.....de förstår ni, när dom här grejorna kopplas samman, då kommer det kommunistiska partiet ni allihop vill bygga. Jag tycker att ni gör ett precis lika vik-

tigt arbete på erat håll som vi på vårat. Men det måste vara på det här viset. Ska man bygga en plattform, så ska man bygga den på arbetarklassen. Då måste man ha en arbetarklass som är beredd att ställa sig på den plattformen. Man kan inte bygga plattformar lite här och där utan den ska vila tungt och tryggt på arbetarklassen. Det är det viktiga utropstecknet.....

För vi vet lika väl eller höll jag på att säga, nästan *välare* än er att det inte går att prata till sig någonting i det här samhället. Det måste bli en kamp och den måste vi fixa själva. Det är därför vi försöker lufta oss och prata. Man säger att vi håller på att bilda en *alternativ fackförening*, men så förhåller det sig inte. Utan när kampen kommer ut på det utomparlamentariska området, det är då vi kommer in. Vi sätter inte igång saker, utan när dom är igång så hjälper vi till. Därför hjälper vi arbetarna. Vi är jävligt subjektiva och inte alls objektiva utan vi ställer oss på den ena sidan och säger. "Ja, då måste vi hjälpa jobbarna."

Harry Isaksson och Leif Karlsson. Den senare representant för Stridsberg:s strejkkommitté.

VITBOK om Arbetarsolidaritet

Inom kort utkommer VITBOKEN OM ARBETARSOLIDARITET. En bok som på ett förödande sätt tillbakavisar varje borgerligt och/eller stalinistiskt angrepp mot ARBETARSOLIDARITET och arbetarklassens självständiga organisering. Redaktionen för ARBETARMAKT har haft förmånen att ta del av bokens slutkorrektur. Vi måste erkänna att vi varmt vill rekommendera den. BESTÄLL DEN från Arbetarsolidaritet, Box 2007, 752 02 UPPSALA, tel: 018/ 15 33 11.

resolution från Arbetarsolidaritet

Den av Arbetarkonferens 72 enhälligt antagna resolutionen

Under veckoslutet den 22-24 september 1972 har arbetare från hela landet samlats till konferens i Uppsala. Konferensen utgör en fortsättning på den arbetarkonferens som ägde rum i Uppsala i december 1971.

De arbetare som tagit aktiv del i de senaste årens olagliga strejker och militanta arbetarkamper, har grundligt diskuterat arbetarkampens taktik och strategi, gjort en genomgång av de olika kamper man varit invecklade i, samt diskuterat sina erfarenheter med arbetarmilitanter från andra länder.

Som ett viktigt led i den fortsatta kampen för att flytta fram arbetarklassens positioner, har Arbetarkonferens 72 beslutat att helhjärtat stödja gruvarbetarnas initiativ att bilda en ARBETARNAS STRIDSFOND i Sverige. Detta blir en av de viktigaste uppgifterna för ARBETARSOLIDARITET, som blir den organisatoriska fortsättningen på arbetarkonferenserna i Uppsala.

ARBETARSOLIDARITET, denna partipolitiskt obundna samverkan mellan olika arbetargrupper i Sverige, syftar till att på en socialistisk grundval förbättra och förstärka den svenska arbetarklassens kampmöjligheter. Förutom arbetet med att få STRIDSFONDEN att växa till ett mäktigt vapen i arbetarnas kamp, kommer ARBETARSOLIDARITET att arbeta mot den faktiska byråkratin och de antifackliga lagarna, och aktivt stödja de arbetare som drabbas av dessa. ARBETARSOLIDARITET kommer vidare att verka för en internationell solidaritet med arbetarkampen i världen, och att anordna nya konferenser och sammankomster för regelbundet utbyte av kamperfarenheter.

Vi uppmanar arbetare och intellektuella i hela landet till fortsatt anslutning till ARBETARSOLIDARITETS målsättningar:

STÖD STRIDSFONDEN! Postgiro 65 360

STÖD ARBETARKLASSENS KAMPENHET!

Uppsala den 24 september 1972

STREJK - heter en skrift som organisationskommittén för Arbetarkonferensen -72 (AK -72) har gett ut. Den sammanfattar diskussionerna från arbetarkonferensen i december 1971 och kan rekvireras från: ORGANISATIONSKOMMITTÉN FÖR AK 72 Box 2007 750 02 UPPSALA 2, tel: 018/ 15 33 11

UTTALANDE ANGÅENDE AVSKEDANDEN AV STREJKANDE ARBETARE

Resolution antagen av deltagarna vid Arbetarsolidaritets möte om "Solidaritet i arbetarkampen" i Uppsala

Antaget vid offentligt möte om Solidaritet i arbetarkampen med Harry Isaksson och Leif Karlsson, i Uppsala 25/11 och i Stockholm den 26/11.

I samband med den senaste tidens vilda strejker har arbetsköparna återupptäckt ett vapen från 30- och 40-talen att ta till mot strejkande arbetare: massavskedanden och avskedanden på politiska grunder.

Vid strejken i Trollhättan svarade arbetsköparna på arbetarnas stridsåtgärder med att per telegram förklara att de strejkande avskedat sig själva. Men vi måste se till att det inte blir ett effektivt vapen mot en enda strejk! Det blev det inte i Trollhättan, och det får inte bli det någon annanstans heller!

Även Götaverken har använt avskedanden som vapen mot strejkande arbetare. De 11 arbetare som avskedats från Arendalsvarvet har sparkats av politiska skäl. Detta trots löften om att inga repressalier skulle vidtagas mot de strejkande efter återgång. Dessa avskedanden måste ses som en attack mot hela den svenska arbetarklassen, vilket kan få allvarliga följder för arbetarnas kamp, om inte sådana metoder bestämt bekämpas. Vi kräver att de avskedade omedelbart återanställs!

Avskedanden har också tillgripits mot två arbetare vid företaget Nordsjö färg i Malmö, för att dessa samlat in pengar åt de strejkande vid Stridsberg & Biörck i Trollhättan. Vi kräver att även dessa arbetare återanställs!

regler för Stridsfonden

FÖR ARBETARNAS SOLIDARITET

Stridsfonden är en rörlig fond som verkar för att solidariskt stödja arbetarkamper på olika arbetsplatser med ekonomiska bidrag enligt följande regler:

- (1) Understöd utbetalas först sedan strid pågått i 14 dagar.
- (2) Bidragens storlek avvägs från fall till fall, men skall i görligaste mån utgå enligt samma normer som till Adalens stuveriarbetare.
- (3) För beslutfattande angående begäran om stridsbidrag skall, sedan någon av de lokala strejkkommittéerna så begär, stridsfondsstyrelsen sammanträda inom 8 dagar.

I morgon är det kanske du som kämpar! Vi vill därför uppmana dig och alla som vill verka för arbetarnas solidaritet att stödja Stridsfonden (t.ex. genom att regelbundet, vid varje avlöning, sätta in ett litet bidrag på fondens postgiro) så att den kan bli ett effektivt vapen i kampen mot arbetsköparna.

STÖD STRIDSFONDEN Pg 65 360

Gruvarbetarnas centrala strejkkommitté
Kiruna, Svappavaara och Malmberget

SOLIDARITET GAV SEGER

Strejken vid Mitab i Tranås, i början på oktober (se ARBETARMAKT 5-72), fick den 15:e november en indirekt uppföljning i en likaledes vild strejk vid Mitabs dotterföretag i Urshult; Trådprodukter AB.

Bakgrunden var följande: Trådprodukter AB i Urshult var ett utpräglat låglöneföretag, och platschefen där, Lennart Petersson gjorde allt för att hålla nere lönerna - bl a så har han sagt till Arbetsförmedlingen att han enbart är intresserad av minderårig arbetskraft. Detta ledde naturligtvis till att lönerna också pressades ner även för den äldre arbetskraften. De fann då läget ohållbart och presenterade den 9/11 en kravlista för företaget, där de krävde: 20% ökning av tidlönen, uppjustering av ackorden till ett medeltal av 13:50, att arbetsskyddsföreskrifterna skall följas, samt att kompensation skulle utgå för de som gått under avtalet. På detta krävde man besked senast den 14/11. Platschefen försökte inte ge något allvarligt menat svar, hans enda kommentar var att de som krävde detta "måste vara dumma i huvudet". Den 15/11 gick man så ut i vild strejk. Vid denna tidpunkt hotade platschefen, Lennart Petersson, med permittering och flyttning av produktionen, om inte arbetarna omedelbart återgick till arbetet och arbetade efter de gamla lönerna. Man fortsatte strejken.

Lördagen 19/11 mottog arbetarna så delgivning om stämning inför arbetsdomstolen. I början på nästa vecka beslöt arbetarna om återgång till arbetet den 27/11, sedan man blivit lovade centrala förhandlingar. 23/11 meddelade arbetsdomstolen sin preliminära dom - arbetarna ålades att återgå till arbetet samt att böta 200:- vardera. 25/11 fick samtliga arbetare avskedslappen från företaget.

Vad gjorde då facket (eller snarare Metalls storavdelning i Växjö)?

Under hela året har man fört förhandlingar med företaget utan att komma fram till någon lokal uppgörelse. Fackets agerande har gått ut på att man har försökt sitta på två hästar samtidigt. Dels så har man i det dolda stött de krav som Urshultsarbetarna ställde upp, dels så har man uppmanat dem att återgå till arbetet och låta Metall sköta förhandlingarna. Fackets agerande är "förståeligt". Vem, mer än kapitalisterna, kan anse att arbetarnas löner är tillräckliga, å andra sidan "måste" facket agera inom de ramar som finns,

för att inte begå något "olagligt".

Fackets agerande - visar som vanligt - att man kommer i motsättning till både arbetare och arbetsköpare, åtminstone så länge som man anser att arbetarnas krav är "rimliga" - det finns ju bevis på motsatsen också.

I slutet av november togs kontakter mellan Arbetarsolidaritet (AS) och den Solidaritetskommitté för Urshultsarbetarna som då hade bildats. På AS inrådan så öppnade Solidaritetskommittén ett postgiro och inom Solidaritetskommittén utarbetades också ett flygblad, se nedan, vilket utdelades i bl a Växjö, Jönköping och Tranås. Dessa flygblad fick ett mycket gott mottagande, och förståelsen för och solidariteten med Urshultsarbetarnas kamp stärktes runt om i landet.

Den 27/11 gjorde alltså Mitab verklighet av sitt hot, och flyttade merparten av maskiner och övrig utrustning till moderföretaget i Tranås. Läget var då kritiskt för Urshultsarbetarna, som dels hotades av böter på 200:- vardera till Arbetsdomstolen, och dels riskerade att bli utan ersättning från arbetslöshetskassan under minst 28 dagar.

Men genom den solidaritet som utvecklades runt om i landet, och vad detta innebar av publicitet i tidningar, stöduttalanden, ekonomisk solidaritet o s v, så vågade inte Arbetsdomstolen fullfölja sina intentioner, utan Urshultsarbetarna befriades från bötesstraffet. Fem över tolv så lyckades också Metall genomdriva retroaktiva löner för de anställda sedan ett år tillbaka. Många av arbetarna har också fått nya jobb i Urshult med omnejd.

Urshultsarbetarna och den svenska arbetarklassen överlag vann mycket på kampen. Mitabföretaget och dess låglönepolitik avslöjades, kampen och dess utveckling visade på fackföreningens tveghänsenhet, kontakten mellan Urshultsarbetarna och andra arbetargrupper utvecklades och Urshultsarbetarna fick bevis på att det finns solidaritet arbetare emellan. Dessutom så stärktes kontakterna mellan arbetarna vid Trådprodukter AB, Urshult och arbetarna vid Mitab i Tranås, vilket kan betyda mycket för kampens utveckling även där.

solidaritetsuttalanden för urshultarbetarna

Resolution antagen av deltagarna vid Arbetarsolidaritets möte om "Solidaritet i arbetarkampen" den 26 nov. 1972 i Stockholm.

Till arbetarna vid Trådprodukter AB i Urshult. Kamrater arbetare!

Alltsedan Stridsbergstrejken står det helt klart att verkstadsföreningen trappat upp sin offensiv mot arbetarklassen. En offensiv som avser att lösa kapitalets kris genom att vältra dess bördor på arbetarnas skuldror. Verkstadsföreningens nya taktik är massavskedanden och politisk åsiktsregistrering.

Denna taktik har idag bekräftats, och då genom att avskeda de strejkande Urshultsarbetarna. Avskedandet motiveras med att Urshultsarbetarna använt strejkvapnet, d v s att de gått ut i öppen kamp mot vidriga löneförhållanden samt företagets vägran att förhandla om löneökningar. Denna arbetsköparnas nya taktik avser att krossa arbetarnas självständiga kamp, förd oberoende av alla statliga och fackliga institutioner.

Vårt enda vapen mot avskedanden är en enig klasssolidaritet. Mot arbetsköparnas offensiv måste vi ställa en enig försvarskamp. Vi måste ena oss i solidaritet med arbetare i kamp.

MOT KAPITALET OFFENSIV STÄLLER VI EN ENIG ARBETARSOLIDARITET!

FORTSATT KAMPEN KAMRATER, DEN HAR BARA BÖRJAT!

Till: Strejkkommittén vid AB Trådprodukter
Urshult

Jönköping den 26 november

Kamrater, Arbetare

Vi som jobbar med tidningen ARBETARMAKT - militanta arbetare vid stadens företag - vill med detta solidaritetsuttalande uttrycka vårt fulla stöd för er kamp.

Ni står, tillsammans med arbetare vid Mitab i Tranås, gruvarbetare vid malmfälten, arbetare vid Stridsberg & Björk i Trollhättan, byggnadsarbetare i Olshammar, idag i frontlinjen mot arbetsköparnas allt brutalare utsugning av arbetarklassen.

Försvara den positionen! Ge inte efter på något av era rättmätiga krav. Med gemensamma krafter ska vi få arbetsköparväldet på knä!

För arbetarnas eniga kamp mot arbetsköparna!
tidningen ARBETARMAKT

MITAB: KAMPEN FORTSÄTTER

Kampen på Mitab i Tranås, som vi berättade om i förra numret av tidningen ARBETARMAKT, går vidare.

Mitabarbetarna har varit i kontakt med de strejkande Urshultsarbetarna och med dessa utbytt erfarenheter. Kontakterna kom till stånd genom det flygblad som Solidaritetskommittén för Urshultsarbetarna gav ut. Detta flygblad delades ut utanför grindarna vid Mitab i Tranås, av två arbetare från Jönköping som via kontakter i Växjö och Urshult hade fått sig flygbladet tillsänt.

Reaktionen på detta flygblad var mycket positiv bland Mitabarbetarna, däremot så var inte reaktionen från företagsledningen lika positiv. När de bägge flygbladsutdelarna av misstag kom in i fabriksbyggnaden (de var nämligen tvugna att avsluta en diskussion med arbetarna och följde därför med dessa in på företaget efter lunchen), blev de gripna av företagsledningen och släpades in på kontoret. Företagsledningen ringde sedan efter polis, vilka kom och hämtade de bägge flygbladsutdelarna och förde dem till polisstationen för förhör. Polisen fullgjorde i vanlig ordning sin uppgift som kapitalets bandhund, men denna gång var det alltför uppenbart att något "olagligt" inte hade begåtts. De bägge flygbladsutdelarna släpptes därför efter förhör.

De kontaktade senare en av de anställda på Mitab och samtalade med honom, varvid bl a följande framkom: anledningen till att inte samtliga arbetare deltog i strejken på Mitab den 6/10 (22 av ca 90 anställda deltog), var att flertalet av de anställda är invandrare.

Arbetsköparen på Mitab har medvetet sökt spela ut invandrad mot svensk arbetskraft. Då stora delar av arbetsstyrkan har bristfälliga kunskaper i svenska lyckades han med detta. Att häva denna språkförbistring måste därför vara en huvuduppgift i kampen.

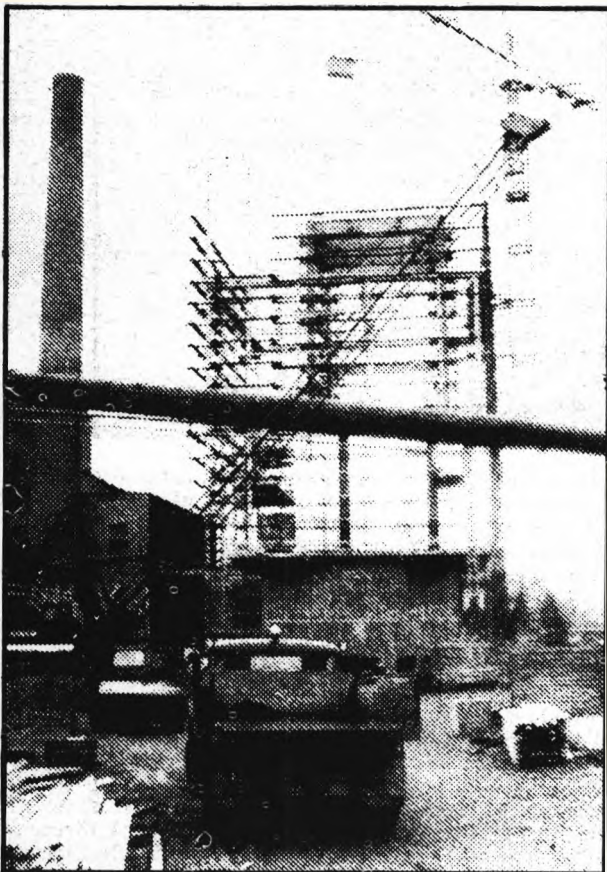
De riskerar omedelbart att förlora sina jobb om de deltar i "olagliga" aktioner. Denna fara finns visserligen för de svenska arbetarna också, men de har dock större möjlighet att få sin "rätt" genom att de kan språket, har lättare att få nya jobb, o s v. Men utan tvekan är det så, att det finns motsättningar mellan invandrad arbetskraft och svensk. T ex så är det en del invandrare som jobbar på middagen, som kommer 15 minuter tidigare och ställer iordning maskinen, för att sedan snabbare kunna komma igång. Härigenom pressar de många gånger ytterligare ner de redan förut låga ackorden.

Vad denne Mitabarbetare berättade är ingen nyhet, dessa motsättningar mellan svensk och invandrad arbetskraft har funnits tidigare och kommer också att kvarstå ännu en tid. Men under den kris, som vi nu bara är i början på, och den därpå följande repressionen kommer de olika grupperna att inse att dom har samma intressen och arbetsköparnas försök att spela ut dem mot varandra kommer att stöta på patrull på grund av den arbetarsolidaritet som redan nu håller på att växa fram.

MITABARBETARE, NI HAR GEMENSAMMA INTRESSEN - AVSLÖJA ARBETSKÖPARNAS SPLITTRINGSFÖRSÖK

STREJK VID MUNKSJÖ-BYGGE

Vid Armerad Betongs och Nya Asfalts anläggning i Olshammar utanför Askersund utbröt en "vild" strejk vid 11-tiden torsdagen den 16/11. Hela arbetsstyrkan - ca 70 man - lade ner arbetet, ett arbete som bestod av en utbyggnad på Munksjö AB:s sulfatfabrik i Olshammar. Representeranter från Byggnads avdelning i Örebro gjorde upprepade försök att få de strejkande att återgå, dock

Munksjös sulfatfabrik i Olshammar

utan synbart resultat. Strejken fortsatte på fredagen, men på måndagen återgick samtliga till arbetet. Enligt platschefen Boris Sandell skulle samtliga strejkande stängt in sig i en bod och vägrat förhandla eller framföra sina synpunkter för företagsledningen (!). Vad ARBETARMAKT erfarit var strejken en spontan aktion som syftade till att understryka missnöjet med de bristfälliga skyddsanordningarna och fackets flathet inför att ta upp dessa frågor.

KAMRAT, STUDERA ORGANISERAT!

Att studera är viktigt. För en socialist nödvändigt. Man måste "hånga med" i nästan allt vad som händer. Kunna kommentera och förklara för okunniga jobbarkompisar som i sitt tröttande och nedslitande arbete inte orkar läsa borgarblaskorna med de kritiska blickar som måste till för att vardagen bara inte skall bli en orgie i våldtäkter, mordbränder, redarbröllop, m.m. I arbetsplatsfrågor som har med ens eget jobb att göra har man bara ett fack som i allt går företagsledningens ärende att "ty sig åt". Nej, i ett klassamhälle som vårt hålls majoriteten av befolkningen, de som står nere på verkstadsgolvet, medvetet nere i skiten; passiviteten och okunnsgheten.

Här axlar en socialist ett dubbelt ansvar. Man skall dels knega ihop till brödfödan liksom alla jobbarkompisar, dels agitera för ett rättvisare samhälle: det socialistiska! Ett samhälle där det är jobbarna som bestämmer. Ett samhälle där det är jobbarna som har makten. ARBETARMAKT, kallar vi det.

Att agitera är ofta inte så lätt. Man har alltid en massa förmän och annat folk som springer omkring och vaktar på en så att man inte "uppviglar". "Uppviglar", till vad? Till ett rättvist samhälle. Det måste väl vara okay? Javisst. Men det finns dom som tjänar grova stålar på orättvisan. Profit kallar vi de stålarna, och kapitalister kallar vi sådana som stoppar alla dessa stålar i egen ficka. Bara en sådan grej. Sådant måste man kunna förklara för sina jobbarkompisar och inte börja darra på stämman när någon

forts. nästa sida spalt 3

PRESENTATION AV RÅDSSOCIALISTERNA

All historisk erfarenhet visar oss att den traditionella vänstern har misslyckats - både den så kallade auktoritära och den så kallade frihetliga. Rådssocialisterna ser det därför som sin huvuduppgift att försöka skapa ett revolutionärt socialistiskt alternativ till dessa. Med den vetenskapliga socialismen och den dialektiska historiska materialismen som grund, drar vi därför våra slutsatser från de konkreta kamperfarenheter som arbetarklassens kamp mot kapitalism och byråkrati givit oss.

Dessa kamperfarenheter ger oss en bild av hur det socialistiska samhället måste se ut för att säkra arbetarklassens makt och socialismens genomförande. Och de försäkrar oss också om nödvändigheten av den socialistiska revolutionen även i Sverige.

Maktstrukturen i dagens samhälle är den samma som i alla hittillsvarande klassamhällen: uppdelningen på olika klasser av förtryckare och förtryckta, på de som lever på andras arbete och de som arbetar för att försörja de förra och sig själva, på de som har makten och därigenom fattar besluten i samhället och de som tvingas följa besluten. I Sverige idag är det kapitalisterna och byråkraterna som har makten, och som utövar sin diktatur över, i första hand, arbetarklassen. Det är därför arbetarklassens uppgift att, tillsammans med de andra skikt som ansluter sig till den, krossa den samhällsstruktur den härskande klassen förfogar över för att upprätthålla sitt förtryck; den borgerliga statsapparaten, och upprätta sin egen organisation av arbetarråd för att säkra sitt övertagande av produktionen och samhällsmakten.

Historien ger oss en bild av det troliga förloppet för en revolution i ett högt industrialiserat land av Sveriges typ: strejkrörelser som sveper över landet när kapitalets kris är som djupast, dvs när kapitalisterna inte längre ens kan tillgodose arbetarklassens mest näraliggande behov. Strejkrörelser innebär alltid bildandet av strejkkommittéer. Dessa övergår i den socialistiska revolutionen till att vara *arbetarråd*, som tar makten över produktionen i alla dess former. Inom *alla* delar av samhällslivet bildas råd, i bostadsområden, på skolor, inom jordbruket osv. Rådssystemet innebär ett förverkligande av den *proletära demokratin* och därför också den verkliga *arbetarmakten*. Arbetarrådssystemet består i basen av råd valda på stormöten av olika produktionsenheter. Arbetarrådets medlemmar står under stormötets kontroll och de är direkt återkallbara. Arbetarråden sammansluter sig sedan regionalt, nationellt och även internationellt. Arbetarrådet inom den lokala produktionsenheten har den fullständiga makten över arbetets lokala organisation, i övrigt följer det den planekonomi som måste genomföras under medverkan av samtliga arbetarråd. Samma principer gäller i stort sett för de övriga råden inom samhällslivet. Det centrala rådet fungerar som samordnare och som verkställare av beslut fattade inom rådssystemet. Det handhar också sådana funktioner som måste vara centraliserade, såsom utrikespolitiken. Arbetarklassen måste beväpna sig för att säkra socialismen mot försök att återinföra kapitalismen. Beväpnningen sker i en *arbetarmilis*. Denna står under kontroll av de centrala organen, men garanteras en demokratisk uppbyggnad genom soldatråd, val av officerare etc.

Slutmålet för den socialistiska revolutionen är samhällets övergång till klasslöst, *kommunistiskt* samhälle. Vi är förvisade om att det enda sättet att uppnå detta slutmål, är att arbetarklassen skapar sin egen statsapparat, arbetarrådets sammanslutning och på det sättet säkrar arbetarmakten och socialismens seger.

Vår syn på den revolutionära organisationens roll betingas naturligtvis av den syn på socialismen som ovan skisserats. Organisationens uppgift kan naturligtvis inte vara att å arbetarklassens vägnar sträva efter att ta makten och sedan genomdriva socialismen. Den revolutionära organisationen måste under kapitalismen driva en politik som söker att på *alla* områden förklara kapitalismens förtryck och propagandera det socialistiska alternativet, den måste stödja och delta i arbetarklassens självständiga kamp, den måste hela tiden ställa kraven om arbetarklassens makt över produktionen. Under socialismen är uppgifterna likartade, huvuduppgiften är då att försvara arbetarrådssystemet och att med propagandan bekämpa varje avskild makt utanför råden, samt naturligtvis att lägga fram sin syn på socialismens vidareutveckling.

I dagens läge är rådssocialisternas huvuduppgift därför att lägga grunden för en sådan organisation. Vi arbetar dels med studier och dels med tidningen ARBETARMAKT, som är rådssocialisternas främsta språkrör (rådssocialisterna i Jönköping ger också ut tidningen Jönköpings Fria Press) samt en pamflettserie med tonvikten lagd på arbetarråden och erfarenheterna från arbetarklassens kamp runt hela världen. ARBETARMAKT analyserar och sammanfattar vår syn på socialismen och rapporterar dessutom om klasskampens utveckling i Sverige och utomlands.

Delar du den syn på socialismen som skisserats ovan, vill du delta i arbetet för den socialistiska revolutionen och/eller vill du veta mer om rådssocialisterna, kontakta då någon av följande grupper:

ARBETSGRUPPEN RÅDSSOCIALISTERNA JÖNKÖPING (ARJ)
Box 154
551 02 JÖNKÖPING

RÅDSSOCIALISTISK ARBETSGRUPP (RAG)
Box 49 035
100 28 STOCKHOLM 49

ARBETSGRUPPEN RÅDSSOCIALISTERNA GÖTEBORG (ARG)
Carl Grimbergsgatan 33 II tr ö.g.
413 13 GÖTEBORG

UDDEVALLAVARVET:

KAMP MOT LÖNEFÖRHALNING

En "vild" strejk omfattande 1 400 man utbröt på Uddevallavarvet på morgonen den 14/11. I likhet med strejken på Arendal var det timlönereformen det gällde. Aktionen kom helt överraskande för facket och företagsledningen. Inte en enda "uppviglare" har kunnat grävas fram, trots vällovliga ansträngningar. (Man får förmoda att hela arbetarklassen är en enda stor sammansvärjning.)

Den utlösande faktorn tros ha varit en förväntad men utebliven höjning av tidlönen. I botten ligger missnöje över att förhandlingarna om övergång till månadslön går för långsamt. Dessa förhandlingar antas vara slutförda först nästa år.

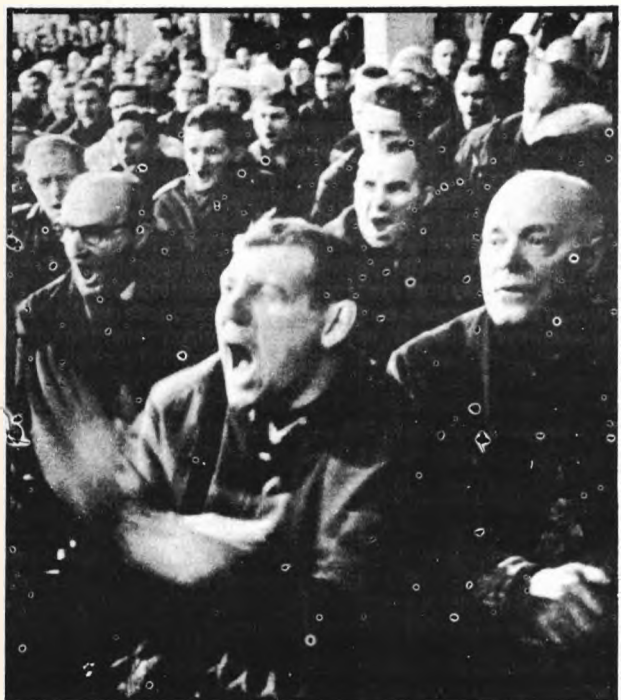
Vid 14-tiden hade fackets övertalningsförsök burit frukt och man återgick till arbetet. Enligt en representant för facket var strejken antagligen avsedd att "ge sina förhandlare råg i ryggen". Arbetarna har varken bekräftat eller dementerat detta tolkningsförsök.

Ett står emellertid klart: arbetarna vid Uddevallavarvet visar att man med all rätt inte kommer tolerera några som helst förhållningar eller trix vare sig från arbetsköparna eller fackbyråkraterna vid genomförandet av månadslön och en rättmätig sådan. Rätt så!

Gemini

PAPPREN PÅ BORDET!

Stormöte under LKAB-strejken 69-70.

Nu lägger gruvarbetarna PAPPREN PÅ BORDET, den 9 december för tre år sedan började strejken i Malmfälten, en strejk som skakade Sverige. Men vad hände bakom kulisserna?

I "PAPPREN PÅ BORDET" ger gruvarbetarna sin syn på strejken - i tidigare opublicerat material från strejkkommittéens slutna sammankomster.

Pappren på bordet finns i två delar och kostar ca 12:50 per del. Köp den i bokhandeln eller beställ från Ordfront, postgiro 19 03 11 - 1.

KVINNAN OCH SOCIALISMEN

BEHÖVS EN REVOLUTIONÄR KVINNORÖRELSE?

De som förnekar att så är fallet tycks aldrig reflekterat över det faktum att det existerar en sådan rörelse, och därtill en av ganska betydande omfattning. En bred rörelse uppstår inte utan vidare, utan därför att den speglar ett behov. Detta är högst enkel logik. När hundratal, tusentals kvinnor väljer att gå utanför de "traditionella" vänsterorganisationerna, så är det därför att de känner att de inte kan få ett tillräckligt gehör för sina ståndpunkter inom ramen för dessa grupper, varför de istället måste skapa sig en egen organisatorisk plattform. I USA började alltsammans med att de kvinnliga revolutionärerna tröttnade på att bli hänvisade till kaffekokaren, stencilapparaten och en (i bokstavig bemärkelse) underordnad ställning i sängen hos herrars chefsideologer. Efter uttåget ur de "traditionella" vänstergrupperna - ett uttåg som ackompanjerades av gnäll över "småborgerlig klasständpunkt" från dem som nu var hänvisade till att själva kavla upp ärmarna och ta itu med praktiska göromål - blev det därför en av de viktigaste uppgifterna för den amerikanska kvinnorörelsen att börja tackla de psykiska underkastelsemekanismerna hos medlemmarna själva, mekanismer som var ett arv från det borgerliga amerikanska samhället och som de flesta manliga "kamrater" inom vänstern inte tvekat att utnyttja sig av. I Sverige äger inte dessa mekanismer samma styrka som i USA. Men ingen kan förneka att de existerar, och att de måste rensas ut. Här finns f.ö. en intressant analogi: nationella befrielserörelser ser ofta som en av sina huvuduppgifter att stärka självkänslan hos sitt folk. Samma sak med rörelsen bland de svarta i USA. (Att detta ofta resulterar i chauvinistiska eller rasistiska övertoner är en annan sak.)

Vidare: Vi har idag ett ganska överväldigande kunskapsmaterial från revolutioner som utgett sig för att vara socialistiska och där - decennier senare - kvinnans ställning fortfarande inte är stort bättre än i det kapitalistiska västeuropa. Vi har t.o.m. exempel på revolutioner där kvinnans situation genomgått en *försämring* - förvisso inte i relation till förhållandena före revolutionen, men alldeles klart jämfört med förstrax efter. "Sovjet"-unionen är vårt främsta exempel därvidlag. Det kan klart beläggas genom att hänvisa till den utveckling lagstiftningen genomgått på detta område. Det är alldeles tydligt att när över femtio år gått sen revolutionen, så kan det fortfarande inte vara fråga om efterblivenhet och fördomar hos lagstiftarna ifråga. Kvinnoförtrycket måste tjäna ett *syfte*, måste ha *ekonomiska* rötter. Det har sagts att förekomsten av strejker är en mycket bra indikator på om arbetarna verkligen har makten i ett visst land eller inte, eller om det är fråga om ett klassamhälle. Vi skulle kunna säga att förekomsten av en könsdiskriminerande lagstiftning är en lika god mätare.

Idag har vi ett antal organisationer på vänsterkanten som utger sig för att vara bärare av de ideologier som dominerade dessa revolutioner och det senare "socialistiska uppbygget" - och vi tvivlar inte på att de verkligen *är* bärare. Somliga av dessa organisationer har agerat konsekvent och tagit entydig ställning mot den revolutionära kvinnorörelsen, ty de vet att denna

rörelses krav och intentioner är oförenliga med hur de själva tänkt sig kvinnans plats "under Socialismen". Följaktligen har KFML(r) gått till storms mot kravet "Bas över egen buk" (dvs. kravet på fri abort) eftersom - i likhet med Kina - har planer på att, när väl deras drömda revolution realiserats, reglera befolkningstalet efter nationalekonomiska hänsyn. De inser att de måste börja bekämpa sådana krav redan idag (f.ö. agerar de exakt likadant i sexualfrågan. En allians mellan Pingstkyrkan och KFML(r) omöjliggörs bara av de senares formella ateism).

Andra organisationer, såsom "errarnas" syskon i den stalinistiska skaran, eller RMF, agerar med en förbluffande opportunism. Man smusslar med antingen Lenins, Trotskijs eller Stalins roll i urartningen. På tal om Kina pekar man på kvinnans emancipation men "glömmer" de närstående frågorna om kärnfamiljens fortsatta bestånd och den fullkomligt självutplånande puritanism, som drabbar både kvinnor och män, en puritanism som enligt all psykologisk sakkunskap *måste* få menliga effekter på karaktärsutvecklingen. Det är ett hyckleri utan like att sitta och prata om kvinnans frigörelse och samtidigt hylla ett system som kunnat kläcka ur sig följande fras: "Sovjetunionens lagstiftning i familje-frågan...alltid haft som sin ständiga uppgift att för-svara och befria kvinnan. Denna fullständiga omtanke har lett den sovjetiske lagstiftaren från fri skilsmässa till reglerad skilsmässa och från legal abort till förbud mot abort". Naturligtvis kan ett dylikt dubbel-tal i längden inte fortgå bekymmersfritt. Hycklarna avslöjas genom ökade kunskaper om de system, de visar upp som ideal. De ideologier, som dessa system är frukten av, avslöjas i samma veva. Den anti-auktoritära organisationsuppbyggnaden inom kvinnoorganisationerna kontrasterar lika bjärt mot de partier och grupper, som övertagit det borgerliga samhällets hierarkiska organisationsmodeller.

Strategi

Det behövs en rörelse som kan ge kvinnan insikt om hur hon ska kunna påverka sina livsvillkor, en rörelse som knyter upp kvinnor från basnivån: det vill säga från arbetsplatser, bostadsområden och skolor - kvinnans naturliga miljö. En kvinnorörelse som endast organiserar redan medvetna, politiskt arbetande kvinnor är dömd att bli isolerad och utan slagkraft.

Men detta resonemang glider man in på en strategi som framställer tanken att all revolutionär kamp måste drivas från proletarietets egna organisationer ute i bostadsområdena och på arbetsplatserna: råden och kommittéerna.

Om rörelsen vill nå så många kvinnor som möjligt måste den börja med att organisera kvinnor i diskussionsgrupper på basnivån. I dessa grupper kommer kvinnan så småningom att upptäcka att hennes problem inte är personliga, privata företeelser, utan att de i själva verket är av politisk-ekonomisk och social natur. Detta kan vara början till vidare politiskt medvetande.

När man så analyserat sin situation och fått ett vidgat perspektiv på samhället och rörelsen, kan den inleda mer utåtriktad verksamhet: deltagande i kampen för

bättre arbetsvillkor, lönekampen, kampen mot miljöförstörelsen, kampen mot imperialismen, ja hela tiden vidga sitt aktionsområde så att det till slut omfattar hela den revolutionära kampen, ty utan en total samhällsomvandling kan inte kvinnan nå sin frigörelse - detta är och förblir en sanning.

Man måste dock observera: den revolutionära kvinnorörelsen måste arbeta utan dominans från någon annan revolutionär organisation. En uppknytning till en eller annan dominerande grupp/förbund/parti skulle motverka dynamiken i rörelsen och dess slagkraft under kampens gång, och sålunda rörelsens fristående formulering av meningen med det socialistiska samhället. Vi erkänner utan omsvep att skälet till att vi förordar denna självständighet inte är helt befriat från "organisatonschauvinistiska" hänsyn - vi är nämligen övertygade om att en fortsatt utveckling av den revolutionära kvinnorörelsen enligt de linjer som nu är skönjbara leder i riktning mot en anti-auktoritär uppfattning om socialismens innebörd.

Gemini

forts. från föreg. sida

förman börjar skrika sig hes om "uppvigling". Man måste kunna ge svar på tal. Ordentligt, så det hörs!

De utåtriktade studiecirkelarna som Rådssocialisterna anordnar under våren har just denna uppgift, att kunna förklara och kommentera det som sker omkring oss; hur det kommer sig att "det är som det är" och hur det skall bli bra. Men också det historiska förloppet som gjorde att det blev som det är, och hur vi bäst skall organisera kampen för att göra slut på förtrycket och utsugningen. Allt detta upplever vi som nödvändigt att veta om vi en dag skall kunna göra slut på eländet.

De studiecirkelarna kommer att genomföra en elementära och det krävs inga förkunskaper mer än ett brinnande intresse och en nypa av tid och studiedisciplin.

Meddela oss namn och adress, och vi kontaktar dig för vidare information.

Adresser, se föregående sida - presentation av rådssocialisterna.

KOREA..

PROPORTIONERNA BLIR SNEA

Alla de 581 officiella kandidaterna till Nordkoreas högsta församling valdes på tisdagen den 12 december med 100% av samtliga avgivna röster rapporterar Pjong-jang-radion på onsdagen den 13. Enligt radion var också valdeltagandet rekordstort - 100%.

Vi på red. erinrar oss att redan gud på sin tid sade till Adam: välj dig en hustru - med de alternativa som då förelåg.

An värre är det i Sydkorea. Inför valet rapporteras att varje kritisk röst mot regeringen spärrats in.

Alexandra Kollontay:

**"Privategendomens diktatur har under
århundraden hållit kvinnan i slaveri.
De arbetandes diktatur ska befria henne."**

MAURICE BRINTON

**AUKTORITÄR BETINGNING,
SEXUELL REPRESSION
OCH
POLITIKENS
IRRATIONALITET**

5:-

De som vill gå på djupet när det gäller proletariats motivkrafter och ofta irrationella beteende, brukar stundtals av diverse vulgärmarxister beskyllas för "psykologiserande". Inte desto mindre strör de själva omkring sig mer eller mindre klart uttalade uppfattningar om hur arbetarens själsliv "egentligen" är beskaffat. Dessa uppfattningar är i allmänhet "psykologiserande" av utomordentligt ovetenskaplig natur, fullt i klass med ölstugefascisters funderingar om vad "pleppsen" egentligen vill och tänker o s v.

I "Politikens Irrationalitet" bemöter författaren detta okunniga "psykologiserande" (vars mest kända exempel är teorin om att arbetaren endast kan uppnå ett "fackföreningsmedvetande") med den revolutionära (och tillika vetenskapliga) psykologi och psykiatri som utarbetats av Freuds store lärjunge Wilhelm Reich.

Reich tog fasta på de av Freud utvecklade teorierna om hur människan (och därmed arbetarens) karaktärstruktur djupt präglas av auktoritär uppfostran och undertryckande av viktiga primärdrifter (främst könsdriften), men tillbakavisade Freuds påstående att detta undertryckande var "nödvändigt" för att upprätthålla "civilisation och kultur" etc.

Tvärtom menade Reich, var detta undertryckande endast en nödvändighet för klassamhället. Polis och krigsmakt är inte tillräckliga för att hålla massorna nere. Inte ens den borgerliga propagandan räcker till. För att massorna ska acceptera propagandan fodras att den korresponderar mot massornas förvärvade karaktärstruktur.

Författaren pekar också på hur denna typ av uppfostran och betingning har uråldriga anor och går tillbaka till tiden för familjens och privategendomens uppkomst. Han berör också uppluchringen av denna mångtusensåriga klassmoral som kunnat konstateras efter andra världskriget och som sedan slutet av 60-talet fått ett accelererande förlopp.

Slutligen, under rubriken "De ryska erfarenheterna" behandlar han den antiauktoritära och sexuella revolutionen vid tiden för den sociala revolutionen i Ryssland; hur det ryska samhället sedan dess beskrivit en veritabel kräftgång på familjens, uppfostrans och sexualfrågornas område fram till våra dagars reaktionära ideologi.

POLITIKENS IRRATIONALITET kan beställas från VUS, Box 224, 351 05 VÄXJÖ p.g. 312 68 - 6.

"Framtiden tillhör socialismen, det vill säga i första rummet arbetaren och kvinnan."

Den 31 oktober la August Bebel sista handen vid sitt verk "Kvinnan och socialismen". Ett mastodontverk omfattande över 550 sidor där han beskriver det "svaga" könets historia och situation, företrädesvis i Tyskland.

Stridskämpe Bebel, född i Köln 1840, var i ett trettioårigt ledarskap för den socialdemokratiska arbetarrörelsen i Tyskland. För sina protester mot annekteringen av Elsaß-Lothringen blev han dömd att tillbringa en längre tid inom fyra väggar, allt på statens bekostnad. Fjorton år senare blev han åter "omhändertagen", denna gång för hemlig och olaga föreningsverksamhet. 1893 var han en fri man och en mycket framgångsrik sådan. Med stor majoritet blev han invald i riksdagen för att representera Hamburg. Detta är alltså bakgrunden till författaren och kämpe för de mänskliga och givetvis kvinnliga rättigheterna.

Boken är uppdelad i fyra avdelningar av vilka jag personligen anser den första vara intressantast. Rubriken är Kvinnan under gångna tider. Kanske är det för att detta material känns fräschast som man slukar sidorna i rask följd. De är fria från spekulationer och statistik och skildrar på ett rent och klart språk varför situationen för kvinnan blev den som hon i mångt och mycket fortfarande befinner sig i. Bebel spräcker sin bok med citat som gör att läsaren många gånger får tillfälle att dra på mungiporna. Skrattet får dock en benägenhet att aldrig bryta ut när man förstår vilket allvar som ligger bakom dem från författarens sida.

Andra avdelningen kallas kvinnan i nutiden, men för vår del får vi läsa den som en historisk skildring. Ett underkapitel är Könsdriften och här skriver Bebel rent ut vad han anser om hyckleriet, ett hyckleri som vi inte har fått bukt med på de sjuttio år som har förflutit sen författaren ilsknade till. Men vad har "våra" religiösa att invända mot denna drift, och inte bara de? Redan gamle Luther predikade följande: "Den som vill hämma naturdriften och icke låta det gå, som naturen vill och bjuder, vad gör han annat än förnekar, att naturen är natur, att elden bränner, vattnet väter, att människan äter, dricker eller sover."

Detta är nog så riktigt och däri instämmer Bebel. Men när han sedan kommer in på preventiva åtgärder för att utöka barnaskaran intar han en helt fördömande attityd. Likaså då det gäller homosexualitet är hans hållning strängt konservativ och fördömande: "Om männen i Grekland hängåvo sig åt gosskärlek, så förföllo kvinnorna till den motsatta ytterligheten, till kärleken för medlemmar av sitt eget kön. Detta var särskilt fallet på ön Lesbos, och därför kallades och kallas ännu denna förvillelse för lesbisk kärlek. Den är nämligen inte utdöd, utan kvarlever bland oss".

Ganska mycket utrymme har prostitutionen fått i boken. På ett klart och okonstlat sätt avslöjar författaren dess skuggsidor och följder. Likaså hävdar han statens beroende av prostitution och han går till hårt angrepp mot den därför rådande dubbelmoralen. Har den ändrats idag? Knappt. Samma män som fördömer de prostituerade och spy ut sitt hat över denna stora yrkesgrupp smyger i lönnndom in i poseringsateljéerna för att tillfredsställa en högst naturlig drift.

Den skuggsida som prostitutionen, och inte bara den givetvis, ger upphov till är könssjukdomarna. Bebel behandlar denna fråga ytterst ingående. Många och mycket gäller även idag. 1909 var de prostituerade underkastade läkarebesiktning som var anordnad av polisen! Först för någon vecka sedan började läkarkåren i Sverige reagera för den lag som för närvarande rör oss.

Läkarna ville ha en avkriminalisering av könssjukdomarna. Sålunda är det fortfarande fortfarande kriminellt att bli t e x gonorrésmittad. Året är 1972 men kunde likagärna varit 1802.

Detta är bara ett axplock av allt det som denna bok handlar om. Mycket som Bebel skriver om känns gammalt och ibland konservativt men i många avseenden är den fortfarande lika brännande aktuell som när den skrevs. Som historiskt dokument är den oersättlig. Slutorden blir naturliga när man har trängt in i de möjligheter som Bebel pekar på: "Framtiden tillhör socialismen, det vill säga i första rummet arbetaren och kvinnan".

Mimmi

FNL 12 ÅR - LEVE FNL

Under 12 år har FNL lett den framgångsrika befrielskampen i Sydvietnam. Under dessa år har stora framgångar vunnits för det vietnamesiska folket; militärt har man i praktiken krossat Saigonjuntans marionettarmé och klart visat vem som har folkets stöd. Inte enbart genom den militära kampen utan också i uppbyggnaden av landet har FNL visat vem som vill göra något för utveckling och framsteg. På initiativ av FNL har man byggt skolor, sjukhus, barndaghem, förbättrat jordbruksmetoderna, byggt upp en viss industri, o s v. Diplomatskt har det sydvietnamesiska folket genom den Provisoriska Revolutionära Regeringen (PRR) utvecklat

diplomatska kontakter med folken världen över.

Sympatien och stödet för FNL:s kamp har ökat - och ökar med oförminskad intensitet. Att FNL:s kamp är vår kamp har förstärkts av arbetare och intellektuella världen över.

Kampen är inte slut i Indokina - den pågår med oförminskad styrka. I takt med detta måste också solidariteten och solidaritetsyttringarna med FNL och befrielsekampen i övriga Indokina utökas.

FNL:s KAMP ÄR VÅR KAMP - ALLT STÖD ÅT FNL

STÖD FNL - p.g. 40 09 99 - 0

KVINNAN UNDER KAPITALISMEN: EN VARA, FÖRLÖJLIGAD, FÖRNEDRAD, LÖNESLAV

Lektyr ännu större

Flickorna visar vad du får för 50 kr:

**LEKTYRS
BILD-
GUIDE
till Stockholms
SEX-
KLUBBAR**

Veckans skönaste Rosita

FIB NR 50

aktuellt

**Soldater!
Jag vill ge er
en kärleksnatt**

Final i vår stora flicktävling:

aktuellt 1 flickan 2 flickan 3 flickan 4 flickan 5 flickan 6 flickan 7 flickan 8 flickan

NOVELL

Vardagens brännande kärleks-problem!

**MIN MAN
HAR TVÅ FRUAR**

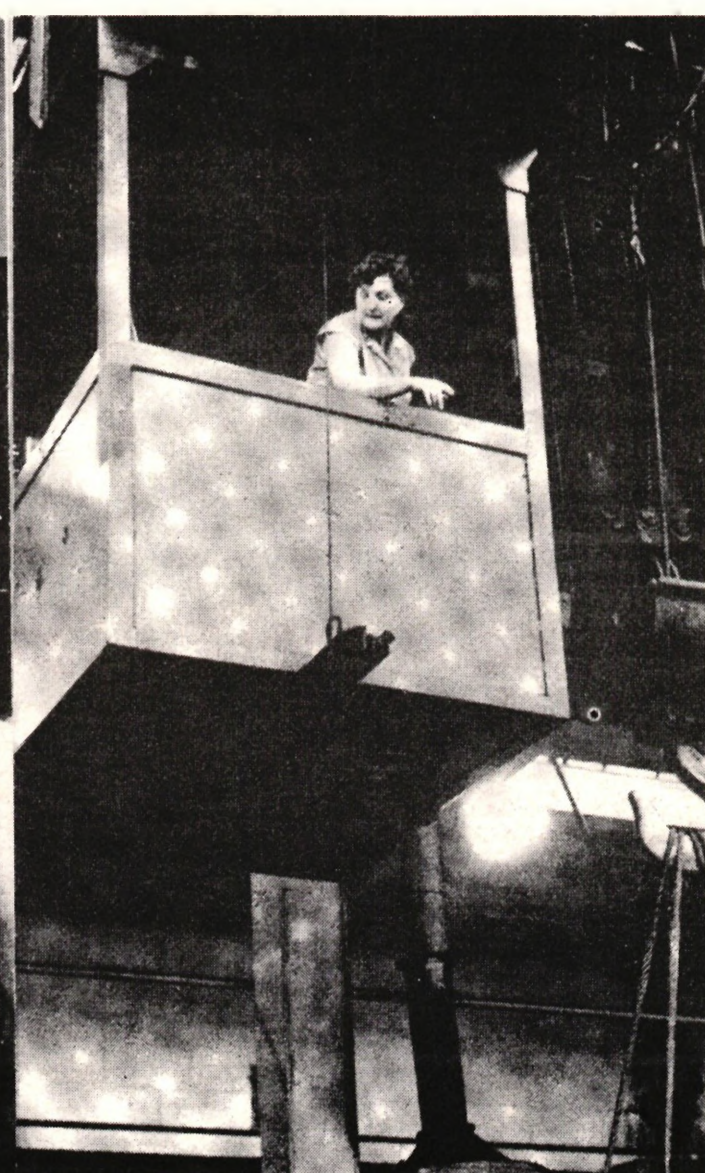
Offert för vår slavyhandel

Mammas älskare tog min oskuld

För ful att bli älskad

Avslutande test: ÄLSKARINNA ELLER HUSHÄLLERSKA?

Personliga kontaktannonser med foto

ÖPPNA HAGAHUSET!

I augusti 1970 öppnade Hagahuset i Göteborg. Huset var menat att fungera som ett allaktivitetshus, ett alternativ till det etablerade samhällets kultur. Hagahuset skulle enligt de riktlinjer som socialförvaltningen godkände vara öppet för alla, oavsett politisk eller religiös hemvist. Där skulle finnas möjlighet till verksamhet för sådan musik, teater och andra grupper som inte får plats inom de etablerade institutionerna. Verksamheten i huset skulle också stimulera till kritiskt tänkande och samhällsdebatt.

Så stod det alltså i socialförvaltningens riktlinjer för Hagahuset. Hur har det då varit i praktiken?

FÖRSTA STÄNGNINGEN

18 februari 1971 stängdes huset för första gången. Då var det brandmyndigheterna som stod för ingripandet. Samtidigt genomfördes en undersökning av Hagahuset på order av kommunalfullmäktige. Utredningen slog fast, att personalen i huset till fullo följt riktlinjerna. 7 maj återinvigdes Hagahuset.

Under hösten 1971 ökade de tidigare ringa problemen med narkotika. Långningen i och kring huset ökade. Besökare och personal försökte få bukt med problemen, men misslyckades. Misslyckandet berodde mycket på polisens negativa inställning till verksamheten på Hagahuset.

Efter en kort stängning över julen beslöt husets stormöte att på allvar ta upp kampen mot narkotikan. All verksamhet inriktades på att motverka drogbruk och passivitet. Och kampanjen fick ett relativt gott resultat; nästan all tung narkotika försvann från huset.

POLISEN HETSAR

8 mars 1972, just då antiknark-kampanjen började visa resultat, angrep kommissarie Lindman vid narkotikapolisen, Hagahuset, i stort uppslagna hetsartiklar i Göteborgstidningarna. Han kallade Hagahuset för "Göteborgs största knarkarkvart genom tiderna". Lindman ansåg, att den enda lösningen på problemen i huset var stängning. Lyckligtvis var kommissarien ganska ensam i sin slutsats (om man undantar slaskpressen). De övriga berörda instanserna ansåg, att Hagahusets verksamhet i stort sett varit positiv.

24 och 25 mars anordnades ett "teach-in", en mängd experter och politiker. Där skulle lösningar på husets problem diskuteras och analyseras. Huvuddelen av tiden togs upp av att kritisera ett förslag till "sanering" av huset. Det var sociala centralnämndens ordförande Verner Olsson som lade fram det förslaget, som bl a gick ut på att ingen under 15 år fick gå in ensam i Hagahuset. En anställd, som tidigare varit narkoman skulle också avskedas. Förslaget avvisades.

1 maj hängde personalen upp några röda fanor utanför Hagahuset. Det var första och enda gången de bröt mot riktlinjerna.

NY STÄNGNING

15 maj ständes Hagahuset för tredje gången. Stormötet hade beslutat, att stängningen skulle vara till och med augusti, men huset förblev stängt till 4 oktober.

Sista veckan i maj blev det klart, att intendenten, Folke Edwards, skulle omplaceras. I praktiken var det ett avskedande på grått papper. Till ny intendent utsågs Vivi Nilsson.

På ett stormöte 5 september förklarade socialförvaltningen, att tillsättandet av ny intendent var det enda nya inför hösten, förutom vissa ombyggnader. Redaktionen för Hagahusbulletinen fick en varning för ett "upprörande" omslag som visade förvaltningsbossarna spolandes ner demokratin på Hagahuset i en toalett.

CENSUR

4 oktober öppnades Hagahuset. Den bulletin som var avsedd att ges ut i samband med öppnandet, censurerades. Det var en artikel som på ett ironiskt sätt tog upp sommarens händelser, som blev utsatt för den borgerliga tryckfriheten. Vivi Nilsson hotade personalen med avsked om artikeln publicerades i någon som helst tidning.

10 oktober samlades Hagahuspersonalen till ett möte. På det mötet högg intendenten sönder det sista hoppet om att Hagahuset skulle kunna förbli ett allaktivitetshus. Hon sade, att hon skulle i fortsättningen censurera bulletinen, att varje programpunkt skulle presenteras och godkännas av henne, att hon skulle använda sin vetorätt om stormötet inte fattade beslut som passade henne, att inget "vänster" skulle få komma ut på Hagahuset o s v.

11 oktober beslöt stormötet enigt, att ställa sig bakom personalen i en skarp kritik mot de nya direktiven.

13 oktober stängdes Hagahuset och personalen avskedades. Socialchefen meddelade, att det inte fanns några förutsättningar för fortsatt samarbete och att det inte fanns någon anledning att diskutera sakskalet för avskedandena.

I lite mer än två år tolererade alltså socialförvaltningen Hagahusets verksamhet. Det gavs inga motiv för stängningen av huset, men bakom förvaltningens uttalanden kan man skymta en rädsla för "vänstervridningen" i verksamheten. Så länge aktiviteterna var "ofarliga", dvs inte på allvar samhällskritiska, kunde de accepteras. Men när Hagahusets besökare tog konsekvenserna av sin samhällskritik, och gick till attack mot åsiktsförtryck och censur, ville inte socialförvaltningen vara med längre.

De aktiviteter som kommit efter stängningen visar att Hagahusets personal och besökare menar allvar med

sitt krav: "Öppna Hagahuset".

OCCUPATION

4 november ockuperade närmare 400 aktivister Hagahuset. Ockupanterna delade in sig i åtta grupper och en kamplledning valdes, för att samordna kampen. I 50 timmar var Hagahuset åter det allaktivitetshus det en gång var. För att undvika onödigt våld lämnade ockupanterna huset på kvällen 6 november. Polisen hade då med våld hindrat besökare att komma in i huset.

Under de följande veckorna hölls flera demonstrationer med huvudparollerna "Öppna Hagahuset", "Kamp mot borgarklassens åsiktsförtryck" och "Kamp mot kapitalets våldsapparat".

22 november ockuperades Hagahuset för andra gången. Antalet ockupanter var som flest ungefär 600.

På lördagsnatten 24-25 november attackerades Hagahuset av ett hundratal s.k. raggare, som med hjälp av bensinbomber och järnstänger skulle "rensa" Hagahuset. Deras fältrop var "Heja Nixon" och "At helvete med FNL". Ser man på deras agerande verkar de egentligen bara vara ute för att slåss. Enklart kan deras beteende beskrivas som en protest, avsedd att rikta intrycket på deras egna problem. Det sätt på vilket de framförde protesten visar på en politisk naivitet och en primitiv våldsdyrkan.

Men raggarna är ingen huvudfiende för Hagahusaktivisterna. De representerar i det här sammanhanget en riktning inom svensk politik, som i vanliga fall förespråkas av fascisterna i Demokratisk Allians. Raggarnas aktion mot Hagahuset har också livligt understötts av DA.

27 november bröt sig 125 kravallutrustade poliser in i Hagahuset. De var där för att åstadkomma en "fredlig" upplösning av ockupationen. Ockupanterna släpades ut och 75 av dem togs med till polisstationen för registrering och förhör. De 75 väntar nu på böter för "olaga intrång". En stor del av aktivisterna erkänner inte sitt "brott". Mot dessa skall en massrättegång hållas.

SKU(M-L):S AGERANDE

Kampen för Hagahuset har stötts av många organisationer och grupper. En av de som haft störst inflytande över kampens utformning och förlopp är SKU(m-l), KFML(r):s ungdomsförbund. Rent praktiskt har denna organisation utan tvekan varit till stor nytta, men teoretiskt och organisatoriskt har den tillfogat kampen svåra skador.

Vad vill då SKU(m-l)? I kampkomitén har de arbetat för en centralisering av beslutfattandet och ett överförande av alla möjligheter att besluta till kamplledningen, där de har mycket stort inflytande. Bakom detta ligger naturligtvis en önskan att helt underställa kampen SKU(m-l):s ledning.

SKU(m-l) har också drivit linjen att kampen för Hagahuset är ungdomens kamp. De bortser helt från det faktum att besökarna på Hagahuset var av mycket varierande ålder. Visserligen var majoriteten av besökarna mellan 15 och 25 år, men ett stort antal äldre besökte också regelbundet Hagahuset. I riktlinjerna för Hagahuset står det, att huset skall vara öppet för alla människor, med verksamhet öppen för alla. Den linje SKU(m-l) driver är alltså helt felaktig och kan bara leda till en försvagning av kampen.

SEKTERISM

Då polisen 27 november bröt sig in i Hagahuset, hade ockupanterna ingående diskuterat hur de skulle bete sig. SKU(m-l) förespråkade ett "militant" passivt motstånd, vilket majoriteten stödde. En minoritet av ockupanterna ville, att de, då polisen tog sig in skulle gå ut ur huset med höjda och knutna nävar. SKU(m-l)-linjen segrade, vilket medförde att 75 av de mest aktiva Hagahusaktivisterna blev registrerade av polisen och anklagade för "olaga intrång". En klart misslyckad taktik, alltså.

Överhuvudtaget präglades SKU(m-l):s agerande i Hagahuskampen av en långt driven sektierism. De som avviker från deras linje ska stämplas som "förrädare" och all-

ra helst inte mer få delta i kampen.

En förutsättning för att kampen för Hagahuset skall bli en seger är att rörelsen demokratiseras. Dvs att alla beslut fattas av alla som deltar i kampen, och att aktivisterna har möjlighet att föra fram och diskutera sina åsikter i grupperna och på stormöte. Kamplledningen kan och får endast vara det verkställande organet för de på stormötet fattade besluten.

KAMPEN ÄR RIKTIG

Men kampen för Hagahuset är riktig. Stängningen av Hagahuset på mycket lösa grunder har avslöjat det kapitalistiska samhällets repressiva tolerans. Stängningen visar att den borgerliga demokratin inte är till för alla; borgerlig demokrati betyder demokrati för borgarna, kapitalisterna. Kampen har också visat polisens roll som lydigt redskap åt kapitalet, och det åsiktsförtryck som ligger inbyggt i det kapitalistiska systemet.

Vi kräver, med hagahusaktivisterna:

ÖPPNA HAGAHUSET!

PERSONALEN TILLBAKA!

ATERGÅNG TILL TIDIGARE STYRELSEFORMER!

och

KAMP FÖR DE DEMOKRATISKA RÄTTIGHETERNA!

KAMP MOT BORGARKLASSENS ÅSIKTSFÖRTRYCK!

FRIHET FRÅN CENSUR!

KAMP MOT KAPITALET VALDSAPPARAT!

HAGAHUSETS PROGRAM 1971-72

UTSTÄLLNINGAR: Människor i New York - foto, Mot Militarismen - Pax, Kriminalvård - Krum, Serier - är serier skadliga?, Jesu Kristi Kyrka - mormonerna, Människor på verkstadsgolvet - ABF, Folkets konst - besökskartätning, USA - ut ur Vietnam - DFFG, Dokument från Chile - foto, EEC - valandselevernas utst, Barnens rätt i samhället - Bris, Flygande tefat finns dom? - UFO, Du gamla du fria - historisk utställning - Kommunistiska konstnärer, Kalles dröm - Peter Dahl, Ungdom i fängelse - konst, Laserbilder, mikrolandskap - Carl Nesjar, Det där som snurrar i huvudet - konst från besökare, Lillhagensmålarna, banal realism - kritisk realism - målningar, Ett kvarter från Reeperbahn - foto, Vem tjänar på ditt köp? - debattutställning U-gruppen, Så vill jag bo - barnen på huset, Fotoreportage från Guinea-Bissau, Kina i bild - Svensk-kinesiska vänskapsförbundet.

DEBATTER: KRO-bojkotten och jubileet, Kulturpolitiken i Gbg. inför 70-talet, Försvar eller civilmotstånd, Kriminaljournalistik - kriminell journalistik, Debatt om serier, Islamdebatt, Maranadebatt, Kinas konst, Forum Vänster, Världsräddning eller världsundergång, Transcendental meditation, Betelförsamlingen, Jesu Kristi Kyrka, Telepati, vishet, kärlek, Baptistförsamlingen, Scientology, Information om Bangladesh, Jesus-folket, Nya kyrkans bekännare, Nysvenska rörelsen, Martinus kosmologi, KFML:r, BRIS - fler debatter, Grupp 8, Diskussion om bilden som vapen, Ni ljuger - filmdebatt, Guinea - föreläsning, Hagahusets framtid, FPU, Liberala klubben, Demokratisk allians, Allaktivitetshus eller värmestuga, Dagens samhälle - missbrukarsamhället, Moderaternas ungdomsförbund, Bahai, Värnpliktsvägran, Föräldrarörelsen mot knark, GFHL, Ogräs, plus alla stormöten och andra interna möten.

FILM: Av alla de filmer som visats är majoriteten vanlig underhållningsfilm, typ Chaplin, Helan och Halvan.

TEATER: Ett trettiotal teaterföreställningar har presenterats 1971-72. De flesta har haft en samhällskritisk udd, några kan betecknas som vänsterinriktade.

MUSIK: Hagahuset är det enda stället i Göteborg där man regelbundet bjudit på levande svensk progressiv musik. Endast en liten del av utbudet har bestått av grupper med vänsterpolitiska texter.

Detta är Hagahusets program för 1971-72, alltså det program som skulle ha slutförts om huset inte stängts. Programmet är, tvärsenot slaskpressens påståenden, inte alls dominerat av "vänster"-aktiviteter. Visst förekommer det utställningar och debatter av, om och med vänstergrupper. Men, om det är balans som eftersträvas, uppvägs dessa av andra aktiviteter av borgerliga, och rent av fascistiska (Nysvenska Rörelsen, Demokratisk Allians) aktiviteter.

ANALYS - VADÅ?

Proletären, organ för KFML(r), har i sina senaste tre-fyra nummer analyserat Hagahusaktionerna och begått självkritik på de punkter där man ansett sig ha felat. Man har också rättat till vissa felaktigheter från tidigare nummer av tidningen. I nr 45 kommer man slutligen fram till att "i första hand var det kamplledningen som vacklade" men organiseringen "var under hela kampen god". Kamplledningen var vacklande men organiseringen var hela tiden "god". Tala om analys.

Slutligen kommer KFML(r) fram till att "nu gäller det istället att fortsätta kampen inom SKU(m-l)". Denna sektierism, detta sätt på vilket man avskiljer sig från militanter som kanske inte alls har någon lust att organisera sig i SKU(m-l) försvagar enbart kampen och tjänar endast borgarna och den reaktionära socialförvaltningen i Göteborg.

Enade vi stå, men söndrade vi falla!

UTSUGNINGEN ÖKAR- HYRORNA STIGER

Den ekonomiska kris som kapitalet nu befinner sig i, har gjort att arbetarklassen under de senaste åren kommit i en alltmer pressad situation. Hyrorna och priserna stiger snabbare än lönerna, vilket gör att reallönen sjunker i ett accelererande tempo. På samma gång ställs allt fler utan arbete, medan den sociala servicen (t.ex. daghem) succesivt krymper. Det blir allt svårare för folk att få sin lön att räcka till. En av familjebudgetens största utgiftsposter är hyran. Boendet är ett av de områden där utsugningen är som mest kännbar. Alla behöver vi ju ett hem för att kunna fungera.

Jag skulle vilja peka på tre orsaker. För det första att man får betala cirka 60 procent av hyran i räntekostnader. Det är pengar som stoppas direkt i fickorna på bankägarerna. Som exempel kan nämnas att höjs räntan med en procent så stiger hyran med 10 procent. I ett nybyggt hus gör det cirka 11 kronor mer per kvadratmeter i hyra.

För det andra beror det på att byggnadsbranchen i Sverige är monopoliserad (ett eller ett par företag styr hela branchen), vilket medför högre priser på grund av den uteblivna konkurrensen.

För det tredje beror det på det kapitalistiska klass-samhällets hierarkiska struktur, vilket för med sig att de boende inte har någon som helst makt över eller insyn i sin situation som hyreskonsument.

Den nuvarande bostadspolitikens gör att banker, byggnadsföretag och hyresvärdar tjänar stora pengar, medan de boende får allt högre hyror. Detta får till följd att allt fler och fler inte klarar detta hårda hyrestryck. Många vräks från sina hem och många andra blir tvungna att skaffa bidrag och söka socialhjälp för att klara sin ekonomi. Pengarna till bidragen tas ut via skatten, vilket gör att också skattetrycket förvärras.

Kapitalet tar vinsten medan arbetarklassen genom skatterna får betala sina egna bidrag och sin egen socialhjälp. I många fall underlättas utsugningen därför att de s.k. "förtroendevalda" agerar på ett sådant sätt att de i första hand stöder kapitalet.

Ett mycket tydligt exempel på den ökade utsugningen är situationen i servicehuset i Sollentuna kommun, strax norr om Stockholm. Servicehuset är ett komplex bestående av tio åttavåningars höghus med tre uppgångar vardera och två loftgångshus. Alltsammans sammanfogat via ett gemensamt bottenplan. Tillsammans inrymmer servicehusets samtliga enheter 1246 lägenheter. I huset bor cirka 3500 personer.

I servicen ingår ett litet inbyggt butikscentrum (!), en restaurang, där de boende får äta (aningen) billigare än ute, en pub, en reception, hobbylokaler, dagcentral o.s.v.

För andra gången i år vill nu hyresvärderna (stiftelsen Sollentunahem) höja hyran. De redan rekordhöga hyrorna i servicehuset skulle då stiga med cirka 15 procent, bland annat för att täcka en överkostnad på cirka 15 miljoner kronor, som stiftelsen dragit på sig genom ett avtal som helt gynnar byggherren och genom en i övrigt ansvarslös och vidlyftig planering. Stiftelsen påstår att kostnadsökningarna i huvudsak beror på ökade taxor och avgifter av olika slag, som inträffat sedan den föregående höjningen, vilken kom så sent som den 1.4.72. Vidare påstår man att lönekostnaderna har stegrats.

Hyrorna i servicehuset är, som tidigare sagts, ovanligt höga. För en tvårummare, på knappt 60 kvadratmeter, tvingas hyresgästerna betala en hyra på cirka 630 kronor. Lyckas hyresvärderna få igenom sitt krav på en höjning med 15 procent skulle detta innebära att hyran för denna tvårummare skulle stiga med knappt hundra kronor. En kostnadsökning som, speciellt lågavlönade och barnfamiljer, skulle få fruktansvärt svårt att klara av.

Servicen är tämligen god, men å andra sidan är huset mycket dåligt och bräckligt byggt. Flera hyresgäster har klagat på att de redan har fått sprickor i väggar och tak, fastän servicehuset bara är något år gammalt. På flera ställen är huset helt enkelt skevt byggt. Inredningen i lägenheterna är så skör, att skåpdörrar och dylikt lätt spricker om man stänger dem för hårt.

Att hyrorna i servicehuset stigit så brant är inte speciellt förvånande, om man känner till de avtal som Sollentuna kommun slutit med husets byggherre, AB Skånska Cementgjuteriet.

I det avtalet finns några paragrafer som man verkligen ställer sig undrande inför. Bl a en som handlar om ersättningen till AB Skånska Cementgjuteriet.

I paragraf nio står: "Kan överenskommelse ej träffas, skall byggherren äga påkalla tillämpning av *löpande räkningssystem* för projektet på sätt som anges i paragraf tio nedan".

I paragraf tio står sedan: "Vid tillämpning av *löpande räkningssystem* skall byggherren och bolaget i första hand söka överenskomma om ett fast arvode för det aktuella objektet. Vid dessa förhandlingar avgöres omfattningen av de tjänster som skall ingå i arvodet, och regleras i övrigt de förhållanden som skall gälla för objektet i fråga. Parterna är ense om att vid sådan uppgörelse arvodet bör inkludera icke blott bolagets centraladministration och vinst utan även sådan ersättning som skall täcka de byggnadskostnader som ICKE LÄTT KAN VERIFIERAS OCH KONTROLLERAS."

På klar vardagssvenska innebär detta att kommunen har förbundit sig att betala alla räkningar bolaget presenterar, även mycket löst grundade sådana, s k lufträkningar.

När kommunala politiker skriver under ett avtal som detta, är det helt uppenbart att de inte har någon som helst intressegemenskap med hyresgästerna, utan snarare med storbolaget. Antingen är de måna om bolagsvinsterna, eller också är de fullständigt inkompetenta för sitt jobb.

I detta speciella fall har de boende tur, eftersom de får ett mycket aktivt stöd från hyresgästsföreningens ovanligt progressiva Sollentunaavdelning. Dess styrelse och förhandlingsråd säger enhälligt nej till varje höjning och kommer på alla sätt att stödja hyresgästerna i deras kamp.

Detta är givetvis mycket bra, men inte tillräckligt för att man skall kunna nå något gott resultat med sin kamp. För att lyckas med detta måste alla hyresgäster sluta sig samman mot hyreshöjningarna, och ta saken i egna händer.

Dels genom att träffas husvis och uppgångsvis och grundligt diskutera stiftelsens argument, samla motargument och bilda opinion mot hyreshöjningarna.

Dels genom namninsamlingar och andra manifestationer aktivt stödja förhandlingarna i deras strävanden att bekämpa hyreskostnaderna.

Lyckas stiftelsen få igenom den 15-procentiga höjningen i servicehuset kommer detta att innebära en press på hyresnivån i hela Storstockholm, kanske hela Sverige och drabba alla hyresgäster. Därför måste alla Sveriges kontaktkommittéer, föreningar och hyresbetalare aktivt sluta upp och solidariskt stödja servicehusets hyresgäster i deras kamp.

I all hyreskamp måste det kortsiktiga målet vara att försöka sänka hyrorna eller åtminstone stoppa ytterligare höjningar, genom att angripa de växande kapitalkostnaderna och genom att aktivt samla alla hyresgäster till kamp under följande dagskrav och paroller:

1. Räntorna måste sänkas, så att hyrorna sjunker. En låg och fast ränta måste införas.
2. Hyresstopp måste omedelbart införas.
3. All moms på byggmaterial måste tas bort.
4. Hyresgästerna måste själva få styra och förvalta de hus de bor i och själva ha full bestämmanderätt över sina hyresavtal.

Som socialist vet man dock att denna målsättning och dessa krav inte är tillräckliga och på sin höjd kan tillförsäkra hyresgästerna något så när drägliga boendekostnader.

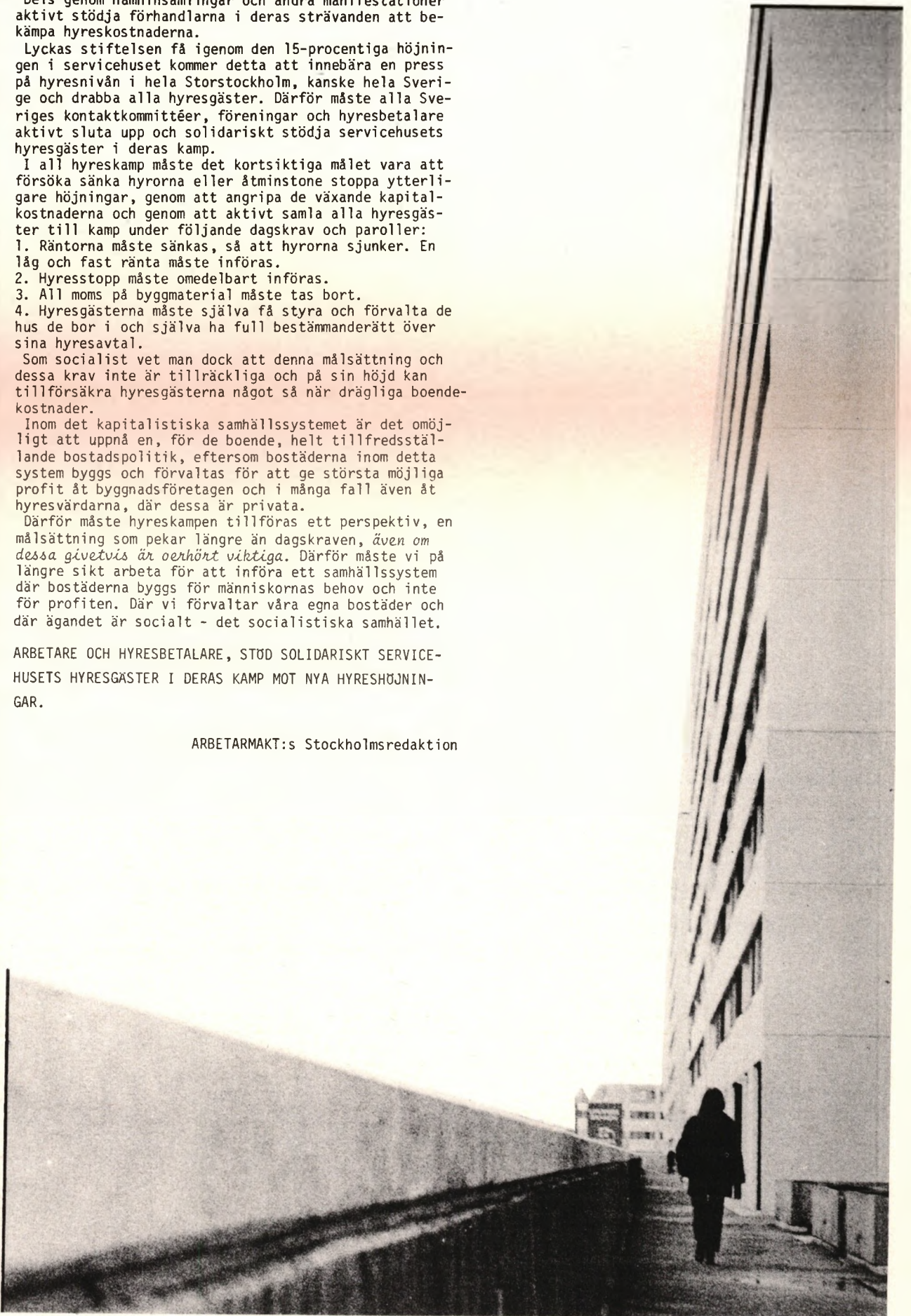
Inom det kapitalistiska samhällssystemet är det omöjligt att uppnå en, för de boende, helt tillfredsställande bostadspolitik, eftersom bostäderna inom detta system byggs och förvaltas för att ge största möjliga profit åt byggnadsföretagen och i många fall även åt hyresvärdarna, där dessa är privata.

Därför måste hyreskampen tillföras ett perspektiv, en målsättning som pekar längre än dagskraven, även om dessa givetvis är oerhört viktiga. Därför måste vi på längre sikt arbeta för att införa ett samhällssystem där bostäderna byggs för människornas behov och inte för profiten. Där vi förvaltar våra egna bostäder och där ägandet är socialt - det socialistiska samhället.

ARBETARE OCH HYRESBETALARE, STÖD SOLIDARISKT SERVICEHUSETS HYRESGÄSTER I DERAS KAMP MOT NYA HYRESHÖJNINGAR.

ARBETARMAKT:s Stockholmsredaktion

En del hyresvärdar kan ta sig till vad som helst för att kunna få ut sin maximalprofit. Från Vasastan i Göteborg meddelas att en fastighetsägare, som fått sina oblyga krav på höjningar nedprutade vid förhandlingarna nu försöker skrämma sina hyresgäster till att erlagga den ursprungliga höjningen. Det ena brutala exemplet efter det andra påvisar sannerligen att det är nödvändigt att Sveriges arbetare och hyresbetalare sluter sig samman i en enig kamp mot hyresprofitörerna.

"Byråkratins patriark om arbetets militarisering"

Stalin(!) om Trotskij

Trotskyjs pamflett *Kommunismen och terrorn* gavs för första gången ut i Sovjetunionen i juli 1920, alldeles före III:e Internationals andra kongress. Den var ett svar på Kautskys angrepp på det röda Sovjetunionen i sin bok *Kommunismen och terrorn*. Detta (ö-)kända verk har nu återutgivits i faksimilutgåva av *Partisan-Förlaget* (255 sidor, 20:- + moms), försett med ett förord av Kenth-Ake Andersson.

Kautsky var vid den tiden ansedd som en av den internationella arbetarrörelsens främsta teoretiker. Även om han hade misskrediterat sig ordentligt p g a sitt stöd för Tysklands imperialistiska krigspolitik under I:a världskriget. Kautsky, liksom hela den internationella socialdemokratin, var direkt fientligt inställd till revolutionens Sovjetunionen.

P g a Kautskys kritik, som framförallt berör vägen till socialismen, var så formell, ytlig och hycklande var det en enkel match för Trotskij, liksom Lenin i *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky* (som var ett svar på Kautskys *Proletariatets diktatur*), att bryta sönder Kautskys argument.

Kommunismen och terrorn består egentligen av två separata delar. Den första tar upp polemiken mot Kautsky och den andra tar upp frågan om Rysslands reorganisering efter inbördeskriget - som hade förstört större delen av produktionsapparaten och minskat arbetarklassen med 2/3 - vilket gick mot sitt slut. De teser som Trotskij lägger fram i den andra delen var utdrag ur några rapporter som han hade lagt fram inför Sovjetkongressen och Bolsjevikpartiets 9:e kongress 1920. Teserna fick ett överväldigande stöd av den 9:e kongressen, inkl. Lenin. Dessa teser är något av det mest idealistiska som bolsjevikerna producerat, ty Trotskij tänkte sig uppenbarligen inte att de riktlinjer för reorganiseringen av arbetet (se nedan) som han förordade skulle återverka på det övriga samhället. Och Kenth-Ake Andersson skyndar sig att säga att det går att ifrågasätta det som står i den andra delen utan att ställa sig kritisk till den första. (Det bör här tilläggas att IV:e Internationals - en av trotskisternas internationella organisationer - inte förespråkar denna syn på arbetets organisering.) Han fortsätter med att kritisera Trotskij "vårslösa och illa genomtänkta sätt att handskas med problemet" utan att reflektera över att "proletariatets avantgarde", bolsjevikpartiet (dvs revolutionens dödgrävare), fullständigt accepterade Trotskij "lösning" våren 1920. Det var inte förrän Centralkommittén efter en jämn omröstning (8-7 mot Trotskij) i november samma år förkastat Trotskij's teser om fackföreningarna som Lenin och CK tog sin hand från Trotskij och hans militaristiska syn på förvaltningsproblematiken. Efter centralkommittémötet påminde Trotskij Lenin och de övriga CK-ledamöterna om hur ofta de privat hade uppmanat honom att agera skoningslöst och utan hänsyn till proletära-demokratiska överväganden. Trotskij ansåg sig med all rätt ha blivit utsedd till offerlam och tyckte att centralkommittén var illojal som offentligt låtsades att den försvarede den proletära-demokratiska principen gentemot honom.

I slutet av inledningen tar K-A Andersson upp "orsakerna" till varför bolsjevikpartiet 1921 förbjöd alla fraktioner inom partiet. Dvs officiellt var det 1921, men redan 1918 i april krävde Lenin och partiet att den vänsterkommunistiska fraktionen kring tidskriften *KOMMUNIST* (!) - som då existerat några veckor - skulle upphöra med sin "separata organisatoriska tillvaro." (2) Man hade redan innan inbördeskriget arresterat medlemmar ur andra revolutionära organisationer och beslagtagit deras tidningar. Under inbördeskriget blev repressionen än värre. Detta fraktionsförbud finner Kenth-Ake Andersson bero på "en grym logik som tvingade partiet att omedelbart löpa linan ut." Denna "förklaring" är bara till för att maskera bolsjevismens essens, partiets diktatur, klart uttryckt genom Rysslands hela revolutionshistoria. Det visar bl a nedanstående citat:

"Proletariatets diktatur är organiserandet av de förtrycktas avantgarde till härskande klass." (Lenin, december 1917) (3)

"Proletariatets diktatur innebär efter sin innersta natur den revolutionära förtruppens omedelbara herravälde." (Trotskij, juli 1920) (4)

"Vad vi behöver är järnhård disciplin och, av ett kommissariat med diktatoriska befogenheter utsedd, enmansledning vilken förkroppsligar proletariatets hela makt inom alla järnvägscentra." (Isvestiya 26.3.1918)

"Hur kan man uppnå en obetingat och sträng enhetlig vilja? Genom att de tusendes vilja underordnas en persons vilja." (Isvestiya 28.4.1918)

"Valprincipen måste nu ersättas med urvalsprincipen." (Resolution från 9:e partikongressen 1920)

"Industrin är alltid nödvändig. Demokratien är inte alltid nödvändig." (Lenin till Bucharin i december 1920) (5)

"Det kommunistiska partiets herravälde inom arbetarklassen är det politiska uttrycket för proletariatets diktatur." (Trotskij, juli 1920) (6)

"Partiet är berättigat att hävda sin diktatur, även om denna diktatur temporärt skulle komma i konflikt med de tillfälliga stämningarna i arbetarnas demokrati....Det är nödvändigt att skapa medvetenhet hos oss om partiets revolutionära förstfödslorett. Partiet är förpliktigt att upprätthålla sin diktatur, utan hänsyn till de temporära svängningarna i massornas spontana sinnesstämningar." (Trotskij, mars 1921) (7)

Detta är förvisso bara "valda" citat. Men om de så bara är valda, så är de alldeles för antisocialistiska för att de som uttalat dem skall vara oskyldiga till att proletariatets största seger blev dess största nederlag. Om man inte antar att bolsjevikerna ljög systematiskt (som stalinisterna) eller ibland (alltför ofta verkar det dock så) var otillräckliga eller något sådant får man ta deras uttalanden som uttryck för deras åsikter och handlingar.

Vi får också i inledningen veta att det framförallt är den första delen av *Kommunismen och terrorn* som idag är intressant. Om man är intresserad av orsakerna till att de politiska och ekonomiska härskarna i Sovjetunionen "förrådade" revolutionen kan man finna några i 9:e partikongressens teser om arbetets och produktionens organisering. Det vore därför kanske lämpligt att jag avslutade recensionen med att redogöra för innehållet i den centrala delen av *Kommunismen och terrorn*.

Trotsky diskuterar först vad proletariatets diktatur innebär och kommer fram till följande: "I partiets händer koncentreras den allmänna ledningen....Det avgörande ordet i alla grundläggande frågor tillkommer partiet... (vi måste) i alla stridsfrågor överhuvud...åt partiets centralkommitté överlåta sista ordet." "Proletariatets revolutionära herravälde förutsätter inom proletariatet självt ett med klart aktionsprogram och oefftergivlig inre disciplin försett partis politiska herravälde." "Sovjetmakten (är) endast...möjlig medelst partiets diktatur." "I att 'byta ut' arbetarklassens makt mot partiets makt ligger ingenting tillfälligt och i grund och botten är alls inget 'utbytande' för han-

den." Han ställer sig sedan frågan om man inte borde tillåta flera partier, för att kunna försäkra sig om att det parti som uttrycker proletariatets intressen sitter vid makten. Denna frågeställning avvisar han med att det är "dikterat av en rent liberal föreställning om revolutionens gång." Och beviset för att bolsjevikerna har arbetarnas och böndernas stöd är att "Vi har krossat mensjevikerna (8) och socialistrevolutionärerna - de finns inte mer. Det är oss bevis nog."

Efter att på detta uttömmande sätt ha motiverat partiets diktatur över proletariatet övergår Trotskij till att diskutera frågan hur produktionen och arbetet skulle organiseras. Han vill fortsätta med krigskommunismens metoder (dvs bl a tvångsuttagning av arbetskraft, hård arbetsdisciplin, sträng ransonering av konsumtionsvaror, utbetalning av löner i natura, konfiskering av böndernas jordbruksprodukter) även i fredstid. Arbetsplikt skall införas - Trotskij frågar "Är det sant att obligatoriskt arbete alltid är improduktivt?" och svarar "att påståendet är den ynkeligaste och naivaste liberala fördom" - och arbetsarméer organiseras, vilka på ett rent militärt sätt ska lösa landets ekonomiska problem. Straffbataljoner och koncentrationsläger ska upprättas för dem som rymmer från arbetet. Fackföreningarna ska helt underordnas partiets centrala ledning och ha till uppgift att disciplinera arbetarna och "organisera arbetets militarisering." "Det vore alltså ett grovt misstag, om man förväxlade frågan om proletariatets makt med frågan om driftsråden i spetsen för företagen. Proletariatets diktatur kommer till uttryck i upphävandet av den enskilda äganderätten till produktionsmedlen och i den makt, de arbetandes kollektiva vilja (dvs partiet, se ovan, *författarens anm.*), har över hela sovjetssystemet, men alls icke i de enskilda ekonomiföretagens förvaltningsformer." I fabrikena skall taylorssystemet - den tidens MTM-system - tillämpas och "socialistisk tävlan" införas. Hans syn på "enmansledning" inom industrin kan kort sammanfattas av honom själv i "Jag tror att om inbördeskriget inte förstört våra ekonomiska organ genom att beröva dem alla initiativrika och självständiga krafter, så skulle vi säkerligen tidigare och utan svårigheter ha övergått till individuellt förvaltningssystem inom ekonomin."

Trotsky har en i grunden idealistisk syn på relationen mellan mål och medel, vilket var karakteristiskt för bolsjevikernas agerande under den aktuella perioden. Han säger t ex att det väsentliga felet med borgarnas militarism och den borgerliga armén är att den tjänade bourgeoisin. I övrigt fanns där (dvs i den borgerliga armén) inget att kritisera. Hela frågan reduceras till "Vem har makten?" (över armén). Idén, att olika medel inte kan tjäna olika mål hur som helst, att det finns ett inneboende beroende mellan de använda metoderna och de uppnådda resultaten, var självklar för de tidiga marxisterna men hade nu fullständigt "glömts bort" av en man, Trotskij, som senare hade fräckheten att ställa upp "till marxismens försvar." (9)

GÖRAN

Fotnotter:

- (1) Tidskriften utkom totalt med 4 nummer. Den utgavs från början av Leningrads Distriktskommitté.
- (2) V Sorin, *Partiya oppozitsiya I*, sid 21-22
- (3) Lenin, *Staten och revolutionen*, sid 114
- (4) *Kommunismen och terrorn*, sid 150
- (5) Lenin, *Selected Works IX*, sid 12
- (6) *Kommunismen och terrorn*, sid 150
- (7) Tal inför 10:e partikongressen, citerat i *Bolsjevikrevolutionen 1917*, sid 146
- (8) Trotskij hade "för övrigt" själv en gång varit mensjevik. Red. anm.
- (9) "Till marxismens försvar", *PartisanFörlaget*, Göteborg 1972.

SÅ HÄR BEKÄMPAR MUNKSJÖ AB ARBETARSOLIDARITETEN: AVSKEDAR MILITANT ARBETARE!

MUNKSJÖ PAPPERS AB (bilden t h), med drygt 1 200 anställda varav c:a 800 är arbetare, är Jönköpings största industri.

Måndagen den 11 december skulle en arbetare påbörja en anställning på Munksjö som emballerare. På söndagsmorgonen den 10 december ringer personalassistent Lenart Buhr upp arbetaren och meddelar att "du behöver inte komma på måndag, du är uppsagd".

Och varför nu detta? Varför fick inte arbetaren, som en längre tid gått arbetslös, anställning? Svaret är enkelt. Torsdagen den 7 december begav sig arbetaren i fråga tillsammans med en kamrat till Tranås för att förmedla kontakten mellan de strejkande urshultarbetarna och deras arbetskamrater vid moderföretaget MITAB AB. Vad som hände där kan du läsa i artikeln ovan.

Detta såg personalassistent Buhr som en "fara" för företaget, och på order från företagsledningen anfördes arbetarens "opålitliga uppträdande i Tranås" som en direkt anledning att ge honom sparken.

Reaktionen från Buhrs och företagsledningen var nästan väntad. En längre tid har man trakasserat militanta arbetare på Munksjö, bl a för deras fackförenings-

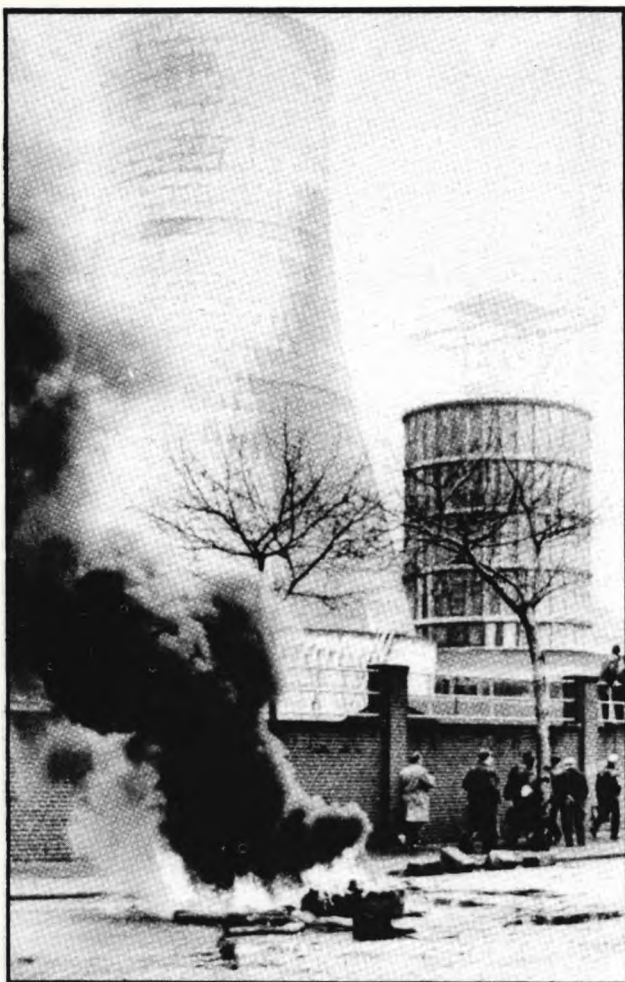
tillhörighet (t ex i SAC - Sveriges Arbetares Centralorganisation), och verkligen vinnlagt sig om att anställa så "pålitlig" arbetskraft som möjligt. I detta smutsiga arbete har personalassistent Buhr och företgets fackombudsman Lars Lagerström verkligen visat vilka hantlangare de är åt sin arbetsköpare.

Händelserna på Munksjö visar hur långt kapitalisternas "tolerans" sträcker sig: engagerar man sig i arbetarnas kamp och solidaritetsarbete kastas man ut på gatan! Mönstret känns igen från andra arbetsplatser. MUNKSJÖ-ARBETARE! PROTESTERA MOT FÖRFÖLJELSEN AV MILITANTA ARBETARE PÅ OCH UTANFÖR "ERT" FÖRETAG! AVSLÖJA DE LEDJA FACKPAMPARNA! KRÄV DERAS AVGÅNG!

FOTNOT. Med hänsyn till att den avskedade arbetaren en längre tid gått arbetslös, och följaktligen har en mycket dålig ekonomi, har redaktionen funnit all anledning till att inte avslöja hans namn. Ett sådant avslöjande skulle väsentligt minska hans utsikter att få ett jobb. "Man är utelämnad åt arbetsköparens hänsynslösa gottfinnande" som han själv uttrycker det.

BREV från våra belgiska kamrater

VRIENDENKRING Sekr.: Spoorwegsstraat 72
ZWARTBERG 3500 Hasselt
LIMBURG Tel.: 011/29823
P.R.nr. 10137.44

Hasselt, 18 oktober 1972 Till: tidningen ARBETARMAKT

"Bästa kamrater,

Vi begär er omedelbara solidaritet och ekonomiska hjälp. Gruvarbetarnas kamp mot stängningen av gruvorna kommer ta lång tid och på andra ställen kommer kampen att bli mycket hård. Därför måste er ekonomiska hjälp påskyndas. Vi uppmanar hela det svenska folket att hjälpa oss.

För Limburgsarbetarna med kamratliga hälsningar.

L'Amicale
Zwartberg-Limbourg
DYLST Désiré

stöd våra belgiska kamrater - pg 86 2133-6

INDOKINA:

FRED?

När detta skrives pågår i Paris förhandlingarna om fred i Vietnam. Fredssamtalen, som började i Paris 25 januari 1969, verkade i början av oktober ge vissa resultat. Bl.a. skulle "enligt vissa källor" USA och DRV vara överens om ett fredsavtal.

Sedan, i mitten av oktober, begärde USA uppskov med undertecknandet av avtalet och president Thieu lovade "att döda kommunisterna till sista man".

USA:s ovilja att underteckna avtalet och Thieus arroganta gjorde att något avtalsundertecknande inte var aktuellt.

Men 20/10 bekräftade USA ånyo att avtalet var klart och att det "slutgiltigt" skulle undertecknas i Paris 31/10.

23/10 kräver USA fortsatta förhandlingar.

26/10 offentliggör DRV fredsplanen, vilken i korthet innebär följande:

1. USA respekterar Vietnams oberoende, suveränitet och territoriella integritet, såsom de fastställts i 1954 års Geneveavtal.

2. 24 timmar efter undertecknandet av överenskommelsen ska eldupphör iaktas i hela Sydvietnam. USA kommer att upphöra med all militär aktivitet och stoppa bombningarna och mineringen av Nordvietnam. Inom 60 dagar kommer USA att fullständigt dra tillbaka alla sina trupper och sin militärpersonal från Sydvietnam. Dessamma gäller militära styrkor från andra länder allierade med USA och Saigonjuntan.

De två sydvietnamesiska parterna kommer inte att acceptera att trupper, militära rådgivare, militär personal, vapen, ammunition och krigsmaterial införes i Sydvietnam. De två sydvietnamesiska parterna ska efter eldupphör tillåtas att periodiskt ersätta vapen, ammunition och krigsmaterial som är utslitet eller skadat motsvarande det antal och den typ det gäller. USA kommer inte att fortsätta sin inblandning eller internera i Sydvietnams inre angelägenheter.

3. De olika parterna skall frige alla fängslade personer, samtidigt som USA drar tillbaka sina trupper.

4. Principen för att genomföra det sydvietnamesiska folkets självbestämmanderätt är följande: det sydvietnamesiska folket skall självt bestämma Sydvietnams politiska framtid genom verkligt fria och demokratiska allmänna val under internationell övervakning. USA skall inte stödja någon politisk riktning eller någon person i Sydvietnam och inte försöka införa en proamerikansk regim i Saigon. Nationell försoning och enighet skall genomföras. Folkets demokratiska friheter skall garanteras. En styrelse kallad "Nationalrådet för försoning och nationell endrätt", bestående av tre jämlika delar, skall bildas för att verka för att de överenskommelser som undertecknats genomförs, och att allmänna val skall organiseras.

Frågan om de vietnamesiska väpnade styrkorna i Syd-vietnam skall lösas av de två vietnamesiska parterna i en anda av försoning och nationell endrätt, jämlikhet och ömsesidig respekt, utan utländsk inblandning, i enlighet med läget före kriget.

5. Återförening av Vietnam skall med fredliga medel genomföras steg för steg.

6. En militärkommission bestående av fyra parter och en militärkommission bestående av de två sydvietnamesiska parterna kommer att bildas. Dessutom skall en internationell kontroll- och övervakningskommission bildas. 30 dagar efter att överenskommelsen undertecknats skall en internationell konferens om Vietnam hållas.

7. DRV:s regering, PRR, USA:s regering och Republiken Vietnams regering skall strikt respektera de kambodjanska och laotiska folkens grundläggande och nationella rättigheter som de fastställts i 1954 års Geneveavtal om Laos. Dvs dessa länders oberoende, suveränitet och territoriella integritet. De skall också respektera Kambodjas och Laos neutralitet.

De skall inte utnyttja Kambodjas och Laos territorier för angrepp mot andra länders suveränitet och säkerhet. Främmande länder skall upphöra med all militär verksamhet i Laos och Kambodja. De skall fullständigt dra tillbaka och inte återinföra trupper, militära rådgivare, militär personal, vapen, ammunition och krigsmaterial från dessa länder.

Kambodjas och Laos interna angelägenheter ska lösas av respektive folk utan utländsk inblandning. Frågor rörande Indokinas tre stater skall lösas av de indokinesiska parterna på grundval av respekt för varandras oberoende, suveränitet och territoriella integritet och ickeinblandning i varandras interna angelägenheter.

8. Slutet på kriget och återupprättandet av fred i Vietnam kommer att skapa möjligheter till jämlika och för båda parter fördelaktiga förbindelser mellan DRV och USA. USA ska bidra till att läka krigets sår och till återuppbyggnaden av DRV och hela Indokina efter kriget.

9. Denna överenskommelse skall träda i kraft så snart den är undertecknad. Alla parter skall strikt följa denna överenskommelse.

DRV:s offentliggörande av fredsplanen innebär ett definitivt avslöjande av USA-imperialisterna inför hela världens folk. Här visade DRV klart vilka som verkligen vill fred, och vilka som bara talar om fred.

Den 28/10 bekräftas det från officiella källor att USA håller på med en enorm militär upprustning av Saigonjuntan. Samtidigt intensifierar FNL kampen i Syd-vietnam och genomför anfall i Saigons utkanter. Detta för att ytterligare öka trycket på USA-imperialisterna.

November månad inleds med att USA talar om "ytterligare oklara punkter i fredsavtalet". Hela november präglas sedan av en massa rykten och om förhoppningar om fred i Vietnam. Det enda som säkert kan fastslås är att NIXON omväljs till president den 7 november.

När detta skrives har fredsryktena återigen tagit fart. Att USA inte vill ha fred på det vietnamesiska folkets villkor står klart.

Vissa rykten om ett separat fredsavtal mellan USA och DRV har cirkulerat. Detta är inget annat än lögn. En av de lögnerna, med vilka USA försöker göra världens folk osäkra om utgången av Indokinakriget. Ett försök att få världssopinionen att tro att det skulle råda motsättningar mellan DRV och FNL.

Vi kan vara övertygade om att så inte är fallet. DRV och FNL är bundsförvanter i kampen. Det vietnamesiska folket är förnärvarande ett folk med ett gemensamt intresse: *Fred i Vietnam, på det vietnamesiska folkets villkor.*

Istället framstår splittringen mellan USA-imperialisterna och Saigonjuntan som allt klarare. President Thieu har gång efter gång förklarat att han vägrar att gå med på någon fredsuppgörelse som skulle ge "kommunisterna" något inflytande.

Ansvariga för kriget, och för att fredsavtalet inte undertecknats, är endast kapitalisterna och imperialisterna i USA. Det är de, som stöttar Thieu och intensifierar den militära hjälpen till Saigonjuntan.

Samtidigt som USA-imperialisterna höjer Saigonjuntans militära kapacitet så ökar de också stödet till den thailändska militärdiktaturen. Nu har USA ca 40 000 man i Thailand - s.k. militära rådgivare.

Detta visar, om något, USA-imperialisternas "fredsvilja". USA kan tvingas till vissa eftergifter. De kan tvingas till att underteckna ett avtal om fred i Vietnam, men samtidigt ökar de sin militära styrka, och sina ekonomiska intressen i andra delar av Indokina och världen som helhet.

Detta kan världens arbetare och förtryckta endast besvara på ett enda sätt - med en intensifierad kamp mot kapitalismen och imperialismen.

USA MASTE UNDERTECKNA FREDSAVTALET

LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN

FRIGE VALPREDADA!

Sedan nära tre år sitter anarkisterna Pietro Valpreda, Emilio Borghese och Roberto Gargamelli i fängelse anklagade för de fascistiska terroristattentaten i Rom och Milano den 12 december 1969. Och detta trots att det äntligen, sedan ett par månader, börjar stå klart också för de juridiska myndigheterna att dåden utfördes av fascister. Fascisterna Franco Freda och Giovanni Ventura sitter sedan slutet av augusti häktade som allvarligt misstänkta för dessa och andra attentat under 1968 och 1969. Bevisen mot dem hopar sig och blir alltmer bindande. Under tiden avslöjas också successivt hur polisundersökningen från början manipulerats för att undvika att fascisternas skuld uppenbarades. Alltså helt i enlighet med och i minsta detalj bekräftande den utoparlamentariska vänsterns undersökning som publicerades redan våren 1970 (På svenska 1971: "Massakern i Milano").

Den allmänna opinionen har också äntligen börjat förstå vad det handlar om. Nu finns en bred folklig uppslutning kring kravet på att Valpreda och hans kamrater omedelbart ska frigges. Möten, kampanjer och namninsamlingar pågår över hela Italien - men hittills utan resultat. För att öka trycket på den italienska regeringen har också en internationell kampanj igångsatts. Som ett första led i denna hölls i Stockholm den 9 oktober i år en internationell presskonferens under medverkan av dramatikern Dario Fo, Valpredas försvarsadvokat Guido Calvi och Valpredas syster Magdalena samt Enrico di Cola, en av Valpredas medanklagade som fått uppehållstillstånd i Sverige. På kvällen samma dag hölls ett opinionsmöte på Åsö Gymnasium med samma medverkande (se bilden längre ner t v), då också en svensk namninsamling startades.

Sedan dess har ytterligare avslöjanden gjorts som kommer Valpredas kvarhållande i fängelset att framstå som ännu mer upprörande skandalöst - samtidigt som det givetvis blir allt klarare varför man till varje pris vill upprätthålla misstankarna mot honom och förhålla rättegång eller frigivning. Polisunder-

sökningen började ju som bekant i Milano men rycktes helt oegentligt därifrån för att flyttas till Rom. I Rom påbörjades också rättegången i februari i år, men den avbröts efter ett par veckor för att man ansåg att den hörde hemma i Milano! Nu har man nyligen i Milano förklarat att man har anledning misstänka att det blir svårt att genomföra en rättegång där, på grund av ett alltför infekterat politiskt klimat. Högsta domstolen går med på detta och hänvisar processen till Catanzaro, en stad i Syditalien som inte ens har ett användbart fängelse. Allting går självklart ut på att förhålla så länge som möjligt - helst tills Valpreda hinner dö. Han är ju svårt sjuk i en blodsjukdom som leder till förblinring. En rättegång skulle avslöja för mycket och göra de anklagade till anklagare.

FALLET MED DE FYRA PORTFÖLJERNA
Av de fyra bomber som las ut den 12 december var det en som inte exploderade. Polisen lät spränga den - så att det bästa bevismaterialet försvann. Men en svart väska som den förvarats i blev kvar. Av resterna att döma var av de övriga två med säkerhet bruna, och den tredje - den som fanns i jordbruksbanken i Milano, där massakern inträffade - sannolikt brun. Två dagar efter attentaten avgavs ett vittnesmål av en försäljerska i en affär i Padua att hon den 10 december sålt fyra portföljer av samma utseende och fabrikation som de för attentaten använda - tre bruna och en svart - till en ung man i Padua. Senare utpekade hon Freda som köparen, när hon sett ett foto av honom i tidningen. Detta vittnesmål kom aldrig fram till dem som höll på med polisundersökningen. Det försvann i inrikesministeriet.

Anklagelsen mot Valpreda grundar sig ju helt på det falska vittnesmål av den nu döde taxiföraren Rolandi, som påstod sig ha kört honom hundra meter till jordbrukarbanken - med en svart portfölj. Den enda svarta portföljen var den som innehöll den oexploderade bomben.

Nu har försäljerskans vittnesmål på nytt kommit i dagen. Det har bekräftats att de portföljer som användes var köpta i Padua, Fredas hemstad - affären ligger något kvarter från hans bostad. Det har också bevisats att de sk "timers", anordningen för tidsinställning av bomber som man funnit i Fredas ägo, var av exakt samma slag som de som användes vid attentaten. När undersökningsdomaren Gerardo d'Ambrosio ska ta sig en titt på de rester efter de exploderade portföljer som funnits i polisens arkiv så konstaterar han emellertid att lådan där de förvarats är tom.

In i det sista görs det försök att dölja den sanning som nu är uppenbar för alla. Och Valpreda sitter kvar i fängelse. Sensationellt nog har dock tre högt uppsatta funktionärer inom Milanopolisen de senaste dagarna delgivits misstanke för brott i samband med undersökningen, närmast för "undanhållande av bevis" i samband med vittnesmålet av portföljförsäljerskan. De tre är Elvio Catenacci, Antonio Allegra och Bonaventura Provenza - alla mäktiga män inom den sk politiska polisen och kriminalpolisen. Allegra är den som var ansvarig för det illegala kvarhållandet av anarkisten Pinelli i tre dygn utan arresteringsorder och för de förhör som slutade med att Pinelli mördades och kastades ut från femte våningen i polishögkvarteret i Milano. Det var Allegra som lät visa ett enda foto för Rolandi, föreställande den man han "skulle känna igen". Provenza definieras som själen i anklagelsen mot Valpreda, den som först utpekade honom som skyldig, det var också han som infiltrerade en polisspion, Ippolito, i anarkistcirkeln "22 mars" i Rom.

Det har alltså börjat röra på sig i rätt riktning. Men Valpreda är ännu inte fri. I det längsta försöker man undvika det slutliga uppklärandet. Man nöjer sig med att fånga in några av mellanhänderna och hantlangarna, medan de verkliga bovarna, i regeringen och på andra högt uppsatta ställen, går fria. Det sista bondförsöket blir antagligen att anklaga fascisterna för planläggning och Valpreda, en socialist (!), för utförande av attentaten. Men utsikterna att få detta att gå ihop är obefintliga. Folket vet redan för mycket om hela denna smutsiga byk för att låta sig luras av en sådan manöver. Om man inte till sist helt och hållet kastar masken och offerar även skenet av demokratisk ordning och rättvisa och låter det repressiva våldet få fritt spelrum, med tillåtelse understöd av det växande fascistiska våldet.

De senaste veckorna har också inträffat ett ökande antal fascistiska attentat, ökande också i våldsamhet. Samtidigt arresteras "lagligt", dvs enligt gamla ännu gällande fascistlagar, allt fler av den militanta vänsterns män och kvinnor, de fackligt och politiskt aktiva, både inom de utoparlamentariska grupperna och inom kommunistpartiet och de stora fackförbunden. Fascismen vågar visa upp ett allt närmare ansikte - och den skulle inte göra det om den inte visste att den hade regeringen, polisen och militären till övervägande del på sin sida.

Det finns all anledning att arbeta vidare för Valpredas frigivning - men detta arbete bör vara ett led i arbetet för upplysning om och kamp mot den växande nyfascismen, i Italien och på närmare håll.

TORSTEN BERGMARK

Från mötet på Åsö Gymnasium: (fr v) Dario Fo, Carlo Borsatti, Guido Calvi, Magdalena Valpreda och Enrico di Cola.